

ת"פ 55271/09/11 - מדינת ישראל נגד זלמן כהן

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 55271-09-11 מדינת ישראל נ' כהן

בפני: כבוד השופט הבכיר אמנון כהן
המאשימה מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
ע"י ב"כ עו"ד שלומית בן יצחק
נגד
הנאשם זלמן כהן

ע"י ב"כ עו"ד גלי גלעד

גזר דין

1. הנאשם, זלמן כהן, הורשע ביום 8.7.14 בביצוע שורה של מעשים מגונים בארבעה קטינים ב...ירושלים (להלן - השכונה), בה התגורר בתקופה הרלבנטית לכתב האישום.

2. בגין מעשיו כלפי הקטינים ד', י' ו-ש', הורשע הנאשם בביצוע שלוש עבירות של מעשים מגונים בקטינים שטרם מלאו להם 16 שנה, שלא בהסכמתם החופשית, לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) ובנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - החוק). בגין מעשיו כלפי הקטין מ', הורשע הנאשם בביצוע עבירה של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 14 שנה, לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק. כן הורשע הנאשם בביצוע עבירה של הדחה בחקירה בדרך של איומים, לפי סעיף 245(ב) לחוק, בגין ניסיונו להניע את הקטין י', בדרך של הפחדה ואיומים, שלא ימסור הודעה בחקירה על פי דין.

3. כפי שנקבע בהכרעת הדין, המדובר במעשים הבאים:

א. במהלך שנת 2009, בעת שנכח הנאשם בביתו של אחר בשכונה, הורה האחר, בעודו עירום בפלג גופו העליון, לד', קטינה ילידת ... 2003, ולילדים נוספים, לשכב ערומים ולפסק רגליהם, שוב ושוב. נקבע, כי הנאשם עמד וצפה בכך, זאת לצורך גירוי, סיפוקו או ביזוי מיני.

ב. במהלך שנת 2010 הורה הנאשם לי', קטין יליד ... 2001, ולאחיו של י', להגיע לביתו. הנאשם התפשט והתהלך בבית עירום והורה לי' לפשוט את בגדיו. י' סרב והנאשם סטר לו. בעקבות זאת, התפשט י'. כן הורה הנאשם לי' לגעת באיבר מינו של הנאשם וי' עשה כדבריו. לאחר מכן, צבט הנאשם את איבר מינו של י' במשך כחצי דקה. י' ניסה

להימלט מביתו של הנאשם, אך הנאשם תפס אותו והורה לו לשכב על המיטה, כשפניו כלפי מטה. י' שכב כך במשך דקות ארוכות, עד שהורה לו הנאשם להתלבש, ואז, ברח מהבית.

ג. באירוע נוסף שהתרחש במהלך שנת 2010, הגיע י' לבית בשכונה בו התגורר אדם בשם בנציון פרי משלנו. הנאשם, בנציון ואחרים שהו בבית וכן היו במקום ילדים נוספים - בנים ובנות. הם הורו לילדים להסתדר בזוגות, כאשר י' היה בן זוג של הקטינה שר'. הנאשם אמר לי' ולשר' כי עליהם לעשות כדבריו, ואם לא, יכה אותם. הוא הורה לי' ולשר' להתפשט ולגעת זה באיבר מינה של זו ולשכב זה על זו, והשניים עשו כדבריו. במהלך הדברים, אחז הנאשם במצלמה שכוונה לעבר הילדים ואסר עליהם לדבר זה עם זו. לאחר מכן, איים הנאשם על י' ושר', באמצעות אקדח צעצוע, כי לא כדאי שיספרו להוריהם על שאירע, שכן ילדים אחרים שעשו כאמור - נהרגו. לבסוף, הורה לי' ולשר' להתלבש ולעזוב את המקום, והשניים עשו כדבריו.

ד. במהלך שנת 2010 הגיעה ש', קטינה ילידת ... 2002, לביתו של הנאשם, מלווה בילדה נוספת. הנאשם הורה לש' להיכנס לחדר האמבטיה והורה לה להתפשט. לאחר מכן, התפשט בעצמו. הנאשם דרש מש' להניח את רגליה משני צדי האמבטיה ואז, הניח מקל עץ באורך של כחצי מטר בין רגליה, נשען עליו ונגע באיבר מינה, תוך שהוא מכאיב לה ומורה לה לא לזוז. אז, הורה לש' לגעת באיבר מינו. ש' עשתה כדבריו ונגעה באיבר מינו כדקה. לאחר מכן, הוציא הנאשם את ש' מחדר האמבטיה והכניס את הילדה השנייה. כעבור זמן מה, יצאה הילדה והנאשם ביקש מש' להיכנס שוב לחדר האמבטיה. ש' נכנסה, והנאשם אמר לה לשכב על בטנה ולפסק את רגליה, בהוסיפו, כי אל לה לצעוק בעת שיניח עליה את המקל. הנאשם הניח על גופה של ש' את המקל ובעת שנשען עליו, הדבר גרם לה לשריטה מדממת. לאחר מכן, אמר הנאשם לש' ולילדה השנייה, כי עליהן להיזהר על מנת שאיש לא יראה אותן יוצאות מביתו.

ה. בנוסף, במהלך שנת 2007 או בסמוך לכך, הבחין מ', קטין יליד ... 1999, בכמה מילדי השכונה עולים לדירתו של בנימין סך. מ' הצטרף לילדים ונכנס לדירה. בחדר פנימי בדירה, פגש הנאשם בילדים ושוחח עימם. לאחר מכן, הורה לילדים להתפשט והם עשו כן, לרבות מ', והתיישבו על הרצפה. הנאשם פשט אף הוא את כל בגדיו, פרט לגרבי ונעליו, ואז הציג בפני הילדים באמצעות מחשב, סרט "לא צנוע", בעודו יושב מאחורי הילדים. במהלך הקרנת הסרט, חילק הנאשם לכל ילד שקית ובתוכה סוכריות. בסיום הסרט, אמר הנאשם לילדים שהם יכולים להתלבש והתלבש גם הוא. בזמן שהתלבשו, הורה הנאשם לילדים שלא יספרו את אשר ראו בסרט וכך גם שלא יספרו כי קיבלו ממנו ממתקים. כשסיים מ' להתלבש, יצא מהדירה.

4. בהחלטתי מיום 13.7.14, קיבלתי את בקשת המאשימה להגשת תסקירי נפגעי עבירה בעניינם של ארבעת הקטינים. אלה הוגשו ביום 24.8.14 (בעניינו של מ'), ביום 1.9.14 (בעניינה של ש'), ביום 10.9.14 (בעניינו של י') וביום 14.9.14 (בעניינה של ד'). אשר לנאשם, לא נתבקשה בעניינו חוות דעת מטעם המרכז להערכת מסוכנות או תסקיר מטעם שירות המבחן, ובמקום זאת הוגשה מטעמו חוות דעת פסיכודיאגנוסטית (במוצג נש/1).

5. במסגרת הטיעונים לעונש, נחקרו בפניי חלק מכותבי אותה חוות דעת (נש/1), ד"ר כהן וד"ר פלשמן, וכן העידו בפניי שלושה עדי אופי מטעם הנאשם: ל.צ.ק, שהיתה בת זוגו של הנאשם לפני כשש שנים; הגברת פנינה עין מור, מורת דרך אשר קיימה סיורים לתיירים בשכונת נחלאות בה התגורר הנאשם (יוער, כי בפרוטוקול נכתב בשגגה, כי שמה הוא עדנה מור); ושמואל כהן, רב מחנך של נערים, שהנאשם העביר לו סדנת אימון אישי. לבסוף, שמעתי את דבריו של

6. במלאכת גזירת הדין, נצמד לפי המתווה המנחה שנקבע בתיקון 113 לחוק העונשין, בו העמיד המחוקק כעקרון על בגזירת העונש את עקרון ההלימה, המבטא את "עקרון הגמול": **"העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו"** (ר' בסעיף 40ב לחוק).

7. כאמור, הנאשם הורשע בביצוע מספר עבירות. מכאן, עולה תחילה השאלה, האם העבירות מהוות **אירוע אחד או כמה אירועים נפרדים**. זאת לנוכח סעיף 40ג לחוק, הנושא את הכותרת "ריבוי עבירות" וקובע כדלקמן:

"(א) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

(ב) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים; גזר בית המשפט עונש נפרד לכל אירוע, יקבע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם".

8. אני סבור, כי במקרה שלפנינו, יש לסווג כל אחת מהפגיעות המיניות בהן הורשע הנאשם כאירוע עברייני בפני עצמו, זאת לנוכח הבדלי הזמן והמקום בהם בוצעה כל פגיעה, כמו גם השוני בזהות הקורבנות. מעבר לכך, אופי העבירות והערך המוגן שנפגע, מובילים אותי גם הם לחלוקה כאמור, שכן, כידוע, כאשר מדובר בעבירות הפוגעות בגוף האדם, העמדה היא, כי **"כל קורבן הוא עולם ומלואו"** וכי **"יש לייחס משקל לכל פגיעה ופגיעה ולכל קורבן וקורבן, ולא לנ ג דרך של 'הנחה' על בסיס של ריבוי עבירות וקורבנות"** (ראו דברי כבוד השופטת ד' ברק-ארז בפסקה 10 לע"פ 3147/14 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 10.9.14) ובפסקה 18 לע"פ 9613/11 טפגאי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 1.10.13)). וראו גם דבריהם של ד"ר יניב ואקי ופרופ' יורם רבין במאמרם "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה: תמונת מצב והרהורים על העתיד לבוא", הפרקליט נ"ב תשע"ג, בע' 443: **"ריבוי נפגעים עשוי להשפיע על הסיווג הראוי. כך, יהיה אפשר לקבץ רצף של עבירות נפרדות לכדי אירוע אחד כאשר מדובר בפגיעה קלה באינטרס המוגן או כשמדובר בקורבן אחד, ואילו כאשר האינטרס החברתי המוגן הוא אינטרס רב עוצמה, וקיימים מספר קורבנות, תופרד כל עבירה ותיחשב לאירוע בפני עצמו"**.

9. לגבי העבירה של הדחה בחקירה, אומר, כי אף שמדובר בעבירה שונה משאר העבירות שבוצעו וכך גם האינטרס החברתי המוגן בה הוא אחר, אני מוצא לסווגה כחלק מאירוע ההגדרה של הקטין י' עם הקטינה שר' (וזוהי גם עמדתה של המאשימה), שכן היא מהווה חלק בלתי נפרד מהתוכנית העבריינית של הנאשם באותו אירוע.

10. יוצא, אפוא, כי העבירות שביצע הנאשם מהוות **חמישה** אירועים: הפגיעה בקטינה ד', הפגיעה בקטין י' (אירוע הצביטה של איבר המין), הפגיעה הנוספת בקטין י' (אירוע ההגרלה עם הקטינה שר', הכולל גם את העבירה של הדחה בחקירה), הפגיעה בקטינה ש' והפגיעה בקטין מ'.

הערכים החברתיים המוגנים

11. ברקע האיסור הפלילי על ביצוע מעשה מגונה, עומד הצורך להגן על זכותו של אדם לשמירה על שלמות גופו ונפשו, כמו גם זכותו לצנעת פרטיותו וכבודו. כידוע, זכויות אלה הוכרו כזכויות יסוד בחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו, ובהיותן כאלה, נושאת הפגיעה בהן **"ממד רב-משקל"** (דברי כבוד השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 6269/99 **כהן נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 17.1.01, בפסקה 12). עת עסקינן בעבירות מין, הפגיעה בערכים המוגנים הללו הינה קשה במיוחד, שכן מעבר לפגיעה באוטונומיה של האדם, הן כרוכות בהשפלה ובתחושת ביזוי. כבוד השופט מ' חשין עמד על כך בע"פ 6255/03 **פלוני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 16.2.04): **"נזכור ונשמור: תכלית העבירה הקרויה מעשה מגונה אינה אך הגנה על-דרך הסתם על שלמות גופו, על צנעת פרטיותו ועל כבודו של האדם. ענייננו הוא בערכים שעבירות המין נועדו להגן עליהם. ערכים מרוכזים וצפופים הם הנגזרים מכבוד האדם, ערכים הם בעלי משקל סגולי כבד"** (שם, בפסקה 18).

12. כאשר מדובר בקטינים, הצורך לשמור על הערכים המוגנים עולה ביתר שאת, זאת לנוכח **"פער הכוחות הקיים בנסיבות אלה בין נפגע העבירה ובין מבצעה, אותה מנצל המבצע על-מנת להוציא לפועל את זממו ולספק את יצריו"** (דברי כבוד השופטת א' חיות בע"פ 11100/08 **שרעבי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 14.9.11), בפסקה 33). מטעם זה, נקבע, כי הערך של הגנה על שלומם של הקטינים חסרי הישע, מדורג **"בחווקים הגבוהים של הסולם"** (דברי כבוד השופט נ' הנדל בע"פ 8529/11 **אטקשייב נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 24.5.12, בפסקה 9). ביטוי לכך נמצא גם בעונשים שקבע המחוקק: בגין ביצוע עבירה של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 16 שנה, שלא בהסכמתו החופשית, נקבע עונש של 10 שנות מאסר (ר' בסעיף 348(ב), סעיף 345(ב)(1) וסעיף 345(א)(1) לחוק) ואילו בגין ביצוע עבירה של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 14 שנה, אף בהסכמתו, נקבע עונש של 7 שנות מאסר (ר' בסעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק). יתר על כן, המחוקק קבע, כי עונשו של מי שביצע עבירה כאמור, לא יפחת מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה וכי עונש כגון דא, לא יהיה כולו על תנאי (ר' בסעיף 355 לחוק). עונש מינימום זה שקבע המחוקק, מהווה גם הוא אינדיקציה לחומרה המיוחסת לעבירה של מעשה מגונה בקטין.

13. לבסוף, פגעו מעשיו של הנאשם בערך חברתי נוסף, והוא, ביטחון הציבור והפרט להלך ברחובות בבטחה. יש לשים לב, כי מעבר לפגיעה הספציפית בתחושת הביטחון של ארבעת הקטינים נשוא תיק זה ושל הוריהם, ישנה גם פגיעה כללית בתחושת הביטחון של ציבור ההורים באשר הוא, משמעשים כגון אלה שביצע הנאשם נוטעים בקרב הציבור פחד לאפשר לילדיהם להסתובב לבדם מחוץ לכותלי ביתם, שמא גורל דומה עלול, חלילה, לקרות להם.

14. אשר לעבירה של **הדחה בחקירה**. עבירה זו, מנויה בפרק ט' לחוק העונשין, שעניינו ב"פגיעות בסדרי השלטון והמשפט", תחת סימן א' המתמקד ב"שיבוש עשיית משפט". תכליתה היא, **"להגן על טוהר ההליך השיפוטי ועל תקינותם של הליכים משפטיים, ולהבטיח קיומה של מערכת תקינה של עשיית משפט צדק, הראויה לאמון הציבור"** (בע"פ 8721/04 **אוחנה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 17.6.2007), בפסקה 21 לפסק דינה של כבוד

השופטת א' פרוקצ'יה). העונש בגין ביצוע העבירה עומד על חמש שנות מאסר וכאשר היא נעשתה בדרך של איומים והפחדה - כבעניינו - נקבע עונש של שבע שנות מאסר. כאמור, במקרה דנן, ביקש הנאשם למנוע מהקטין י' לספר להוריו על שהתרחש, מעשה שהיה מוביל להגשת תלונה במשטרה ולפתיחתה של חקירה פלילית (כפי שלבסוף אכן קרה). ברור, כי מעשה מסוג זה חותר תחת אושיות שלטון החוק ומבקש לסכל את אכיפתו. חברה, הנשלטת על ידי הפחדה ואיומים, היא חברה בה כבוד האדם ובטחונו עומדים בסכנה.

מידת הפגיעה בערכים המוגנים

15. מבחינת מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים, מדובר בפגיעה ברף הגבוה ביותר, וזאת ממספר טעמים. תחילה, ניצבת העובדה, שמדובר בפגיעה ייחודית, אשר נעשתה במספר ילדים יחדיו: הקטינה ד' הושכבה יחד עם ילדים נוספים, כולם ערומים, על מזרן, והם נתבקשו לפסק את רגליהם, שוב ושוב. בדומה, נצטווה הקטין מ' לפשוט בגדיו יחד עם קטינים נוספים, וכולם ישבו יחדיו עירומים (גם הנאשם) וצפו בסרט "לא צנוע". אשר לקטינה ש', אף שהפגיעה בה נעשתה, בעיקרה, כאשר היתה לבדה בחדר האמבטיה עם הנאשם, עדיין, נכחה באירוע קטינה נוספת, ובמסגרת זו, נדרשו השתיים לשחק עם הנאשם כדורגל, כששלושתם עירומים, וכך גם לצפות יחדיו בערום בסרט בעל תכנים מיניים. בולט במיוחד היה המקרה של הקטין י', אשר צוות "בהגרלה" יחד עם הקטינה שר' והשניים נלקחו לחדר נפרד, שם, הורה להם הנאשם להתפשט ולגעת זה באיבר מינה של זו ולשכב זה על זו כשהם עירומים. באירוע בו צבט הנאשם את איבר מינו של הקטין י', אמנם התרחשה הפגיעה שלא בנוכחות אחרים, אך י' הגיע למקום הפגיעה (ביתו של הנאשם) יחד עם אחיו. בזמן הפגיעה, הם שהו בחדר הסמוך.

16. סבורני, כי הסיטואציה, בה נדרשו הקטינים לפשוט בגדיהם ולהיות עירומים לצד ילדים אחרים, ואף לגעת באיבריהם המוצנעים האחד של השני (י' היה בן 9 באותה העת), הינה מבזה ומשפילה לאין שיעור. היא מעצימה את הפגיעה בכבודם, בצנעתם ופרטיותם. יש גם לזכור, כי עסקינן בילדים המשתייכים למגזר החרדי, בו מיוחסת לערכים של צניעות חשיבות רבה. למעשה, המעשים שנדרשו לבצע, עומדים בניגוד מוחלט לכל אשר התחנכו עליו. בהמשך לכך, יש לייחס חשיבות רבה לעובדה, שבמקרה דנן, דבר הפגיעה בקטינים נחשף בפני תושבי השכונה. ברור, כי סיטואציה כאמור הינה קשה ועלולה להטיל על הנפגע סטיגמה בכל מסגרת חברתית באשר היא, אך דומני, כי התרחשותה בקהילה סגורה ושמרנית כקהילה החרדית, היא קשה אף יותר, הן מבחינת אלמנט הבושה והן משום שהיא עלולה לטמון בחובה השלכות עתידיות שהינן ייחודיות לחברה החרדית, כגון פגיעה ביכולתם של הקטינים ואחיהם להשתלב במסגרות חינוך מועדפות ופגיעה באיכות השידוך שלהם ושל שאר בני המשפחה. וראו, לדוגמה, את דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 3015/98 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 10.10.00): **"די במעשים שביצע המערער במתלוננת כדי לחבל באורח קשה בנפשה ובסיכוייה למצוא שידוך הולם בחברה החרדית" (שם, בפסקה 4)**. ואכן, בצד דברי הוריו של י' (כפי שהובאו בע' 5 לתסקיר שנכתב בעניינו), כי מאחר שילדים רבים נפגעו מינית נוצרה סולידריות רבה בין תושבי השכונה והם זוכים לתמיכה, עידוד ועזרה האחד מהשני, הם גם הביעו חשש, כי החשיפה בקהילה עלולה להיות להם לרועץ בעתיד, כאשר יגיע י' לשלב השידוכים. כאן המקום לומר, כי חשיפת זהות הנפגעים הינה פועל יוצא ישיר של אופי הפגיעה של הנאשם, אשר השתתף בפגיעות רבות משתתפים, הן מבחינת מספר הפוגעים והן מבחינת מספר הנפגעים. ריבוי זה של מעורבים, הוביל לחרושת של שמועות ושיחות בנושא ולא היה ניתן לשמור על הפגיעה בקטינים בסוד במסגרת התא המשפחתי.

17. הגילאים הצעירים של הקטינים בזמן ביצוע העבירות, שנעו בין 5 עד 9 שנים, מחריפים גם הם את עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים (ד' היתה ...; י' היה .., ש' היתה .. ומ' ..). כאמור בהכרעת הדין, לא רק שלא היה להם הכוח להגן על עצמם (כפי שראינו באירוע הצביטה עם הקטין י', שניסה לברוח מהנאשם ללא הצלחה), אלא, שתמימותם ואמונם במבוגרים היוו כלי שרת בידי הנאשם כדי להוציא את זממו אל הפועל, כמו גם למנוע את חשיפת מעשיו. כך, אמר לקטין מ', שלא לספר על שאירע, כדי שלא יבואו ילדים נוספים לבקש סוכריות ואילו על הקטין י', איים הנאשם באקדח צעצוע באומרו לו, כי ילדים שסיפרו על שהתרחש, נהרגו. ראינו גם, כי לנוכח גילם הצעיר בעת האירועים, לא תמיד הבינו הקטינים את המשמעות המינית של המעשים שמבוצעים בהם. דוגמה בולטת נמצאת בתיאורו התמים של הקטין י', כי כשנגע באיבר מינו של הנאשם, **"זה נהיה חזק"**, בהדגמו על היד שלו **"עושים שרירים, אז גם היד מתנפחת"** (במוצג ת/2א, בע' 17 ש' 21 לתמלול הקלטת השנייה).

18. לבסוף, מוצא אני לייחס משמעות רבה לעובדה, שאין המדובר בפגיעה ע"י מבוגר סתם, אלא ע"י מבוגר תושב השכונה וחבר בקהילה אליה משתייכים הקטינים. כאמור, המדובר בחברה חרדית סגורה, בה "כולם מכירים את כולם" וישנו אמון רב של האחד בשני (עם הקטין מ' היתה לנאשם היכרות של ממש (שכנות)). מצב דברים זה, יחד עם המבנה הייחודי של השכונה, בה הבתים בנויים בצפיפות סביב חצרות משותפות, תרם לתחושת הביטחון של הקטינים ושל הוריהם. ילדי השכונה נהגו לשחק באותן חצרות ללא השגחה של מבוגרים וניתן לומר, כי היה זה סוג של "קיבוץ". לכן, כגודל תחושת הביטחון - כך עוצמת הפגיעה בה: העובדה, שהקטינים נפגעו דווקא במקום שאמור להיות הכי מוגן ובטוח עבורם, ע"י "אחד משלהם", פגעה בתחושת הביטחון שלהם לאין שיעור והיא גם ערערה את סדרי העולם והערכים עליהם התחנכו, של כבוד למבוגרים, אמון בחברי הקהילה ובכלל אמון בבני אדם.

19. יש גם ליתן את הדעת לכך, שבמקרה דנן, לא פעל הנאשם לבדו, אלא מעשיו בוצעו בנוכחותם או בעזרתם של חברי קהילה נוספים (לעיתים בבתיים ולעיתים הובילו את הקטינים לביתו של הנאשם, כך למשל בעניינה של הקטינה ש'). ברור, כי הדבר ניפץ את תחושת הביטחון של הקטינים, שכן אין המדובר במקרה נקודתי של אדם שהיה צריך להיות איש שלומם ופגע בהם - ממנו אולי היו מצליחים להתחמק - אלא בקבוצה של אנשים כאלה, המשתפים פעולה האחד עם השני. הקטינים, מצאו עצמם במצב בו לא ניתן לסמוך על איש וכל יציאה מהבית, ולו לחצר הצמודה אליה, טמנה בחובה סכנה של פגיעה. היטיב לתאר זאת הקטין מ' בחקירתו בפני חוקר הילדים: **"צריך להיזהר מכולם אני כבר לא יודע מה לעשות. כל יום שם חדש"** (במוצג ת/10א, בע' 7 ש' 14-15 לתמלול הקלטת הרביעית). כפי שעולה מהתסקירים, כל ארבעת הקטינים חווים גם כיום תחושות של פחד, אימה, חוסר אמון בסביבה והם תופסים את העולם כמקום לא בטוח. הם מפחדים להסתובב בשכונה לבדם וחלקם אף מפחדים להיות לבד בביתם (ובמיוחד הקטין מ', אשר הנאשם התגורר בקומה מעליו והקטין י', אשר אף ביקש שיחליפו את דלת הכניסה לבית לדלת ברזל או פלדה). גם תחושת הביטחון של הורי הקטינים, כמו גם אמונם בבני אדם ובפרט בחברי הקהילה שלהם, נפגעו קשות ומאז גילוי האירועים, הם אינם מרשים יותר לילדיהם להסתובב לבדם מחוץ לבית.

מדיניות הענישה הנוהגת

20. כאשר עסקינן בעבירות מין, ובייחוד כאלה המופנות כלפי קטינים, פסיקתו העקבית של בית המשפט העליון היא, כי יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה וליתן משקל רב לאינטרס הציבורי ולשיקולי גמול והרתעה. כך, לדוגמה, נקבע לאחרונה ע"י כבוד השופט א' שהם: **"כפי שנקבע לא אחת, בעבירות מסוג זה 'גורם מרכזי בגזירת דינו של**

המערער הוא האינטרס הציבורי שבהרתעת עברייני מין פוטנציאליים ממימוש מזימותיהם... יש להעביר להם מסר ברור וחד משמעי, אשר יקבל ביטוי בהטלת עונשים כבדים על המורשעים בעבירות אלה" (ע"פ 5221/13 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 27.10.14), בפסקה 16). בהתאם למגמה זו, הפנתה המאשימה לפסקי דין בהם הוטלו עונשי מאסר ממושכים בגין ביצוע עבירות מין בקטינים. תחילה, הפנתה המאשימה לעניינו של הפוגע האחר שהורשע בפרשה שלפנינו, בנימין סך, עליו גזר בית המשפט המחוזי עונש של 15 שנות מאסר (תפ"ח 5105-11-10 מ"י נ' סך, ניתן ביום 13.5.13). ואולם, יש לשים לב, כי להבדיל מהנאשם שלפנינו, סך גם הורשע בביצוע מספר מעשי סדום בשלושה קטינים. בדומה, גם בע"פ 9310/11 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 8.7.13), שם הוטלו על נאשם 14 שנות מאסר, מאסר על תנאי ופיצוי בסך 30,000 ₪, וזאת לאחר שהנאשם הורשע בביצוע שתי עבירות של מעשה סדום, איומים, היזק לרכוש וניסיון תקיפה. מעבר לכך, באותו מקרה הקטין בו בוצעו מעשי הסדום (בן 7) היה בן דודו של הנאשם, והמעשים בוצעו בו כשהוא כפות ועל פיו סרט דביק.

21. כן הפנתה המאשימה לגזרי דין נוספים, בהם דובר במעשים מגונים בקטינים אשר בוצעו ע"י דמויות חינוכיות שניצלו את תפקידם ומעמדם. לכאורה, מדובר בנסיבה שונה מזו שבמקרה דנן, אך לדידי, בהינתן שהנאשם ניצל את אמונם הרב של הקטינים במבוגרים המשתייכים לקהילה שלהם, ניתן ללמוד מגזרי הדין הללו גם לעניינו. במקרה הראשון אליו הפנתה המאשימה, דובר במדריך בחוג היאבקות שביצע שלושה מעשים מגונים בקטינה בת 9 שהשתתפה בחוג, לאחר שנסתיים השיעור. בפעם אחת, חיבק הנאשם את הקטינה, הוציא את איבר מינו וחיכך אותו בבטנה תוך שהוא מלטף אותה בבטנה ואומר לה, כי מדובר רק בעיסוי. בשתי הפעמים האחרות דובר בלקיחת ידה של הקטינה והצמדתה לאיבר מינו (פ"ח (מחוזי-ב"ש) 1151/09 מדינת ישראל נ' משייב, ניתן ביום 7.1.14). על אותו נאשם, הוטלו 4 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי בסך 25,000 ₪. במקרה אחר, דובר בנאשם שביצע מספר רב של מעשים מגונים בארבעה מתלמידיו, במחסן שהחזיק כחדר לימוד ואליו הזמין את התלמידים. המעשים כללו בעיקרם את הושבת התלמידים על ברכיו, היצמדות אליהם ומישוש איבר מינם (ת"פ (מחוזי-י-ם) מדינת ישראל נ' נועוז, ניתן ביום 9.7.13). על הנאשם הוטל עונש של 6 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי כספי שנע בין 5,000 ₪ ל- 10,000 ₪.

22. בנוסף, הפנתה המאשימה לע"פ 9816/09 לסק נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 24.6.10), שם הותר בית המשפט העליון על כנו עונש של 5 שנות מאסר, מאסר על תנאי ופיצוי בסך 40,000 ₪, שגזר בית המשפט המחוזי על נאשם, אשר ליטף במספר מועדים את בטנה, ירכיח ואיבר מינה של קטינה (בת 13) אותה הסיע למרכז לאילוף כלבים שהיה בניהולו. בת"פ (מחוזי-י-ם) 54935-01-12 מדינת ישראל נ' אילני (ניתן ביום 23.2.14) גזר בית המשפט המחוזי 42 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי בסך 30,000 ₪ על נאשם אשר נגע בפי הטבעת של קטין והתחכך עם איבר מינו בגופו של הקטין מאחור, עד הגיעו לסיפוק מיני. אותו קטין, היה כבן 6 בעת ביצוע המעשה והוא הגיע לביתו של הנאשם על מנת לשחק עם בנו.

23. בע"פ (מחוזי-מרכז) 2114-12-11 אברהם נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.5.12), לא מצא בית המשפט המחוזי להתערב בעונש שנגזר על נאשם אשר ביצע מעשה מגונה בקטינה בת 8.5, בחדר מדרגות בעת שהגיעה לבקר את חברתה בבניין בו הוא גר. הנאשם אחז בקטינה מאחור והפשיל את תחתוניה ומכנסיה. בתגובה, היא דרכה על רגלו, שרטה אותו בפניו ואז הניח לה הנאשם. על אותו נאשם, נגזרו 37 חודשי מאסר בפועל (הכוללים הפעלת מאסר על תנאי בן 7 חודשים), מאסר על תנאי ופיצוי בסך 20,000 ₪. בע"פ 5092/06 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום

3.1.07) גזר בית המשפט המחוזי בגין מעשה מגונה בקטינה בת 6, שכלל את הובלתה למקום מסתור, השכבתה על הרצפה, הכנסת יד למכנסייה והתחככות בגופה עד לפורקן מיני, עונש של 24 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי (באותו מקרה, הודה הנאשם בעובדות שיוחסו לו). בית המשפט העליון מצא, כי העונש נוטה לקולא והחמיר את עונש המאסר בפועל ל- 3 שנים.

יש לשים לב, כי בכל אותם מקרים שצוינו לעיל, דובר בפגיעה בקטינה אחת ואילו במקרה דנן עסקין בפגיעות בארבעה קטינים שונים.

24. ב"כ הנאשם, מצידה, הפנתה אותי לשלל פסקי דין בהם הוטלו עונשים נמוכים למדי, שנעו בין עבודות שירות למאסרים קצרים, בגין ביצוע מעשים חמורים מאלה שבהם הורשע הנאשם. ברם, חשוב לשים לב, כי כמעט בכל המקרים אליהם הפנתה ההגנה, ניתנו העונשים לאחר שהנאשם הודה במיוחס לו בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון (ובחלק מהמקרים אף הוסכם במסגרתו על העונש המרבי שתדרוש המאשימה). כך לדוגמה, היה בפ"ח (מחוזי חיפה) 4028/07 **מדינת ישראל נ' סבג** (ניתן ביום 23.12.07); בת"פ (שלום י-ם) 3412/05 **מדינת ישראל נ' לוי** (ניתן ביום 11.7.06); בת"פ (שלום פ"ת) 39145-07-13 **מדינת ישראל נ' סויסה** (ניתן ביום 14.7.14) ובתפ"ח (מחוזי י-ם) 7004/06 **מדינת ישראל נ' לוי** (ניתן ביום 5.11.06), בו הוסכם בין הצדדים, שהמאשימה לא תדרוש עונש שיעלה על 10 חודשי מאסר בפועל. במקרה אחר שהציגה ב"כ הנאשם, אמנם נשמעו הוכחות, אך בשונה מענייננו, הנאשם נטל אחריות על מעשיו ובית המשפט התרשם, כי ישנו סיכוי טוב לשיקומו (פ"ח י-ם) 5037/02 **מדינת ישראל נ' גוברמן**, ניתן ביום 12.3.03).

25. במקרים אחרים עליהם נשענה ב"כ הנאשם, דובר בנסיבות שונות לחלוטין מהנסיבות נשוא תיק זה: כך, למשל, הפנתה למקרה בו נגזרו 4 חודשי עבודות שירות בגין קיום שיחות בעלות אופי מיני באינטרנט עם תחקירניות של ערוץ 10, אשר התחזו לקטינות בנות 13 (בע"פ 7446/09 **גורי נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 28.10.09). במקרה אחר אליו הפנתה, דובר בנאשם אשר הודה, כי נצמד לקטינות בגילאי 16-17, בפארק מים בו נכח (ת"פ (שלום פ"ת) 15737-08-09 **מדינת ישראל נ' אברהם**, ניתן ביום 1.11.11). בת"פ (שלום י-ם) 35021-02-13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (ניתן ביום 31.12.13) דובר במאבטח בקופת חולים אשר בעת שהמתינה המתלוננת בתור לרופא, התיישב בכיסא הצמוד ונגע מספר פעמים בירכה של המתלוננת (באותו מקרה, הורשע הנאשם על סמך הודעתו במסגרת הסדר טיעון והצדדים הסכימו על עונש של של"צ). וראו גם תפ"ח 1028/03 (מחוזי ת"א) **מדינת ישראל נ' פלוני** (ניתן ביום 19.1.04) שם גזר בית המשפט עונש של של"צ על נאשם בן 78, אשר הורשע בביצוע מעשים מגונים בנכדתו, 12 שנים קודם לכן, אשר היו כרוכות בהתחככות בה ונגיעות בישבנה. גם שם, הודה הנאשם במיוחס לו במסגרת הסדר טיעון עם התביעה. בית המשפט ציין, כי היה מתבקש לשלוח את הנאשם מאחורי סורג ובריה לתקופה מהותית והוא מאמץ "**בלב כבד**" את הסדר הטיעון, לנוכח גילו המתקדם של הנאשם ומצבו הבריאותי (שם, בפסקה 6).

26. גם בגזר דיני בת"פ (שלום י-ם) 5755/02 **מדינת ישראל נ' לוי** (ניתן ביום 29.6.04), אליו הפנתה ב"כ הנאשם, ובו הטלתי עונש של 8 חודשי מאסר בפועל, דובר בנסיבות שונות לחלוטין מהמקרה דנן. הנאשם שם הורשע לאחר שהודה בביצוע שלוש עבירות של בעילה אסורה בהסכמה של קטינה, אותה הסיע במסגרת תפקידו כנהג הסעות, כאשר בשני האירועים שהתרחשו לאחר האירוע הראשון, התקשרה המתלוננת לנאשם וביקשה שיאסוף אותה, אז עברו

השניים למושב האחורי של הרכב, התפשטו תוך שהם מלטפים אחד את השני והנאשם בעל את המתלוננת. בתיק אחר שנשמע בפני אליו הפנתה ב"כ הנאשם, גזרתי עונש של 6 חודשי עבודות שירות, על נאשם אשר ביצע מעשים מגונים באחינו בעת שהיה כבן 11 שנה, אשר כללו נגיעה באיבר מינו של הקטין, חשיפת איבר מינו שלו בפני הקטין ונגיעה באיבר מינו בפני הקטין עד שהגיע לפורקן מיני. כן אונן לקטין ושכנע את הקטין לאונן בעזרת ויברטור מאולתר ממכונת גילוח. בשונה מהמקרה דנן, באותו מקרה חלפו כ-16 שנה ממועד ביצוע העבירות והנאשם נמצא בטיפול פסיכיאטרי ומקבל תרופות (העבירות בוצעו בשנים 1986-1987 וכתב האיטום הוגש ביום 23.1.03) (ת"פ (שלום י-ם) 1306/03 **מדינת ישראל נ' פלוני**, ניתן ביום 4.4.04).

למותר לציין, כי גזרי הדין שניתנו על ידי בבית משפט השלום, לא רק שאינם מחייבים, אלא אף אינם יכולים להנחות אותי.

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות

27. כפי שנקבע בהכרעת הדין, קדם למעשיו של הנאשם **תכנון** (ר' בסעיף 40ט(א)(1)), אשר נועד להכשיר את הקרקע למעשיו. כך, באירוע בו צבט את איבר מינו של **הקטין י'**, הוא פיתה את י' להגיע לביתו באמצעות הבטחת ממתק (בואו "**תיקחו איגלו, מה אתם עומדים כאן בשמש**"), במוצג ת/2א, בע' 2 ש' 16-17 לתמלול הקלטת השלישית). באירוע הקרנת הסרט **לקטין מ'** ולילדים אחרים, נעשה הפיתוי במהלך האירוע, בדרך של חלוקת סוכריות לילדים במהלך הקרנתו של סרט "לא צנוע", מעשה שנועד לרכוש שיתוף פעולה מצדם של הילדים. למעשה, בחלוקת הסוכריות, הקנה הנאשם קונוטציה חיובית לאירוע שלילי. וראו דבריו של הקטין מ', כי עשה עצמו מסתכל על הסרט כדי לקבל סוכריות (במוצג ת/10א, בע' 13 ש' 14-23 לתמלול הקלטת השנייה). סבורני גם, כי עצם נוכחותם של מבוגרים נוספים באירועים, אף אם ברקע (באירוע עם **הקטינה ד'** נכחו מספר מבוגרים, באירוע של **הקטין י'** עם שר' שהו מבוגרים אחרים מחוץ לחדר, באירוע עם **הקטינה ש'** היא הובלה לביתו של הנאשם ע"י מבוגר אחר ובאירוע עם **הקטין מ'** שהה בנימין סץ במטבח), תרמה לתחושת חוסר האונים של הקטינים ואיינה כל חשש שינסו להתנגד, שכן הם מצאו עצמם ניצבים מול קבוצה של מבוגרים פוגעים, להבדיל מאדם בודד (והשוו לאירוע הצביטה בו היה הנאשם המבוגר היחיד, אז ניסה הקטין י' להתנגד להוראותיו ולברוח מהמקום).

28. מבחינת **חלקו של הנאשם בביצוע העבירה** (ר' סעיף 40ט(א)(2)), מוצא אני להבחין בין האירוע עם הקטינה ד', לאירועים האחרים בהם הורשע. כאמור, באירוע עם **הקטינה ד'**, היה לנאשם חלק שולי ופאסיבי. הוא רק ישב וצפה בנעשה מהצד, אף לא דיבר - לא עם הילדים ולא עם הפוגע בנימין. באירועים האחרים, לעומת זאת, מצטיירת תמונה שונה בתכלית לגבי הנאשם, אשר מילא תפקיד עיקרי, דומיננטי ואקטיבי. כך, **באירוע הצביטה של איבר מינו של הקטין י'**, הוא שימש כפוגע יחיד, אשר יזם את האירוע (פיתה את י' להיכנס לביתו), קבע את תכנון המיניים והחליט על סיומו. הנאשם גם לא נרתע מהפעלת כוח, כדי לספק את תאוותו המינית: לאחר ש' סרב לפשוט את בגדיו, סטר לו הנאשם, סטירה אשר גרמה לי' לצייט לו. הצביטה עצמה, גרמה לי' כאב של ממש ואמו אף סיפרה כי הבחינה בצליעה של י'. בנוסף, לאחר שביצע את זממו וי' נגע באיבר מינו של הנאשם ואילו הנאשם צבט את איבר מינו של י', ניסה י' להימלט מהמקום, אך הנאשם תפס אותו בכוח בשתי ידיו והורה לו לשכב על המיטה כשפניו כלפי מטה, זאת במשך דקות ארוכות. יש בהתנהלותו זו של הנאשם להגביר את אשמו ואת חומרת מעשיו, משהוא היה אטום למצוקתו של י' וראה לנגד עיניו אך את סיפוקו המיני.

29. גם באירוע הגרלתו של הקטין י' עם הקטינה שר', ניהל הנאשם את הפגיעה כולה. אמנם, האירוע התרחש בביתו של בן ציון וכך גם לאחר חלוקתם לזוג, היה זה בן ציון שהורה לי' ולשר' להיכנס לאחד מהחדרים. ברם, אין לייחס לכך כל משקל לקולא, שכן הנאשם היה חלק מקבוצה של פוגעים, אשר שיתפו פעולה האחד עם השני וכך גם מהרגע שקיבל לשליטתו את שני הקטינים, הפך למבצע היחיד. לגופה של הפגיעה, חשוב להדגיש את הסטייה הרבה במעשים שבחר הנאשם לבצע, כמו גם את מידת ההשפלה העצומה שכרוכה בהם ואת תחושת הפחד שיצר אצל הקטינים, כדי שיימלאו אחר מבוקשו. הוא צעק עליהם לפשוט את בגדיהם תוך שהוא מאיים, כי יכה אותם אם לא יעשו כן. לאחר מכן, הורה לשניים לבצע מעין סימולציה מינית, בה הם נוגעים האחד באיבריה האינטימיים של השנייה ושוכבים ערומים זו על זה. למעשה, הנאשם הפך את הקטינים למעין "שחקנים" שלו, כשהוא "מביים" אותם לבצע תנוחות מיניות כעולה על רוחו.

30. יתר על כן, בשלב מסוים, יצא הנאשם מהחדר והותיר את הקטינים כשהם שכובים ערומים זו על גבי זה, למשך זמן, כשהוא מאיים עליהם, שלא יזוזו או ידברו, שכן ישנן מצלמות במקום והוא שומע מה הם מדברים. כן איים באמצעות אקדח צעצוע, כי ילד שסיפר על אירועים כאמור, נהרג. בלתי נסבלת היא המחשבה על תחושת האימה והפחד, כמו גם הבושה, שאחזה בקטין י' לאורך האירוע, ובפרט, בעת שהמתין בלי ניע לשובו של הנאשם לחדר, כשהקטינה שר' שוכבת ערומה מעליו. ואכן, י' שב ותיאר בפני חוקר הילדים תחושות קשות של פחד ודוגמה אחת מיני רבות, היתה בהתייחסו לסיום האירוע, אז מסר, כי "לא הסתכלנו עליו אפילו. ישר ברחנו משם" (במוצג ת/2א, בע' 13 ש' 34 לתמלול הקלטת השנייה). הצפייה בתיעוד החזותי של חקירתו של י', מעידה כאלף עדים על מבוכתו הרבה מהמעשים שנתבקש לבצע ע"י הנאשם, ובעיקר לגעת באיבר מינה של שר'.

31. האירוע עם הקטינה ש', בולט גם הוא בחומרתו מבחינת מידת הסטייה שבו. כמפורט בהכרעת הדין, הפגיעה של הנאשם במסגרת אותו אירוע היתה בעלת סדר מסוים שמצביע על מעשה מחושב, קר רוח ומתוכנן, זאת להבדיל מסיטואציה של פגיעה ספונטאנית בלהט הרגע: הכנסתה של ש' לחדר האמבטיה כאשר הילדה השנייה מחכה בחוץ. השכבתה עירומה באמבטיה כשרגליה מפוסקות, הנחת מקל מעץ בין רגליה, ציווי עליה לגעת באיבר מינו ונגיעה שלו באיבר מינה, אשר גרמה לש' לכאב חזק. אחר כך, הוצאתה של ש' והעלאתה לקומה השנייה של הבית, כאשר הילדה השנייה הוכנסה לאמבטיה. בשלב שני, צירופה של הילדה השנייה אל ש' בקומה השנייה וצפייה משותפת של השניים בסרט על מבוגרים שמשחקים כדורגל. לאחריו, משחק כדורגל של השלושה כשהם עירומים ואז הורדת השניים יחדיו לקומה הראשונה והכנסתן לאמבטיה בנפרד, הפעם, בסדר הפוך מהפעם הראשונה (קודם הילדה השנייה ואחר כך ש'). בפעם הזו, בעת שנשען הנאשם על המקל מעץ שהניח בין רגליה של ש' (כשהיא עירומה באמבטיה), מעשה שגרם לה לשריטה מדממת. לבסוף, הקרין סרט נוסף בו צפו הילדות יחדיו, גם הוא על כדורגל, ושוב משחק של השלושה, אך הפעם עם הבגדים.

32. סבורני, כי מעשים אלה נמצאים ברף הגבוה של החומרה, הן מבחינת ההשפלה והביזוי שבהם והן מההיבט של ניצול יחסי הכוחות והשימוש בקטינה ש' ככלי לסיפוק יצרים. מכמיר לב במיוחד היה תיאורה של הקטינה, כיצד הועברה מפוגע לפוגע, עד שנמסרה לחזקתו של הנאשם, משל היתה חפץ שנועד לספק את צרכיהם (מביתו של בן ציון לביתו של בנימין ואז לביתו של הנאשם). ומתאימים הם לכאן דבריו של כבוד השופט ס' ג'ובראן בע"פ 3163/11 פילאפי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 24.4.12): "אדם הגומר בדעתו להשתמש בזולתו ככלי לסיפוק יצרו המיני, כמוהו כמי שהפשיט אותו מאנושיותו, מהאוטונומיה שלו, ומכבודו כאדם בעל רצונות, שאיפות וחופש להחליט על גופו.

הנפגע הופך לאובייקט בעיני התוקף ובאותם רגעים תכלית קיומו הופכת לרצות את צרכי התוקף".

33. ניתן לראות, כי גם את האירוע עם **הקטין מ'**, ניהל הנאשם לבדו (בביתו של בנימין, בעת שבנימין היה במטבח). הנאשם חיכה לילדים בחדר פנימי, הורה להם להוריד את בגדיהם וצפה עימם בסרט בו אנשים היו "בפריצות". אומר, כי אמנם, מעשה זה, על אף כיעורו, אינו ברף הגבוה של חומרת עבירות המין וודאי שהוא נמוך במידה ניכרת מחומרת המעשים שביצע בקטינים י' ושי'. יחד עם זאת, אין להקל ראש כלל וכלל בסיטואציה האמורה, בה נאלץ מ' (בן 7 בזמן האירוע) לצפות עם ילדים אחרים ועם הנאשם בסרט בעל תכנים מיניים, כשכולם עירומים, ובמיוחד משום שמדובר בקטין המשתייך לזרם החרדי, בו מיוחסת לערכים של צניעות חשיבות רבה. והדברים נכונים גם ביחס לאירוע עם **הקטינה ד'**, בו צפה הנאשם בקטינה ד' עם ילדים אחרים, שוכבים ערומים על מזרן ומפסקים את רגליהם שוב ושוב.

34. לבסוף, עומדת לנאשם לחומרה העובדה, שפעל על מנת שהקטינים לא יחשפו בפני הוריהם את שהתרחש באירוע ההגרה של **הקטין י'** עם שר', היה זה באמצעות הפחדתו של י', כי מי שיספר על המעשים ייהרג וכי כבר היה מקרה כזה בעבר. במסגרת זו, גם איים הנאשם על י' ועל שר' באמצעות אקדח צעצוע. מהלך זה פעל את פעולתו והקטין י' סיפר, כי המחשבה האם אכן ילד נהרג לאחר שסיפר להוריו על שאירע, קיננה בראשו כל העת. יתר על כן, לאחר שסיפר לאמו על הפגיעות, פחד י' לצאת מהבית ואף ביקש לעבור דירה מהחשש שהנאשם ינקום בו. באירוע עם **הקטין מ'**, בחר הנאשם בדרך אחרת להגשים את מטרתו זו והיא, באמצעות חלוקת סוכריות לילדים ואמירה מתוחכמת, שלא יספרו את אשר התרחש וכמה ממתקים הם אכלו, כדי שלא יבואו ילדים נוספים לבקש סוכריות גם הם.

35. על **הנזק שנגרם ממעשי הנאשם** (ר' סעיף 40ט(א)(4)), ניתן ללמוד מתסקירי נפגעי העבירה שהוגשו בעניינם של הקטינים. מבלי לפרט יתר על המידה את תוכנם של התסקירים, אציין, כי הם מעלים תמונה קשה ועצובה באשר להשפעה הקשה וההרסנית של מעשי הנאשם, כמו גם של פוגעים אחרים, על הקטינים - בזמן ביצוע העבירות, כיום, ובעתיד. בתסקירים דווח על השינויים ההתנהגותיים שחלו אצל הקטינים בזמן ביצוע הפגיעות, אשר התבטאו בסימני מצוקה מסוגים שונים: מילד שמח ודומיננטי, הפך **הקטין מ'** לילד מכונס, מפוחד מבולבל. הוא החל לשקר להוריו ואף נתפס גונב מהם ומחנות המכולת. כן סבל מהרטבת לילה וסיוטים, ופחד לישון מחוץ לבית. גם אצל **הקטינה ש'**, חלו שינויים התנהגותיים בזמן אמת, שהתבטאו בחוסר רוגע, קשיי נשימה, והיא אף נראתה משחקת משחקים מיניים עם חברות. עם חשיפת הפגיעות, חלה הדרדרות משמעותית במצבה. היא הפסיקה לדבר, התבודדה ונראתה מנותקת, נהגה להתחבא בבית ואיבדה את התיאבון. כן נרשמה ירידה בהישגיה בלימודים. בעקבות זאת, החלה בקבלת טיפול תרופתי. **הקטין י'**, שמר על פרטיותו באופן מוגזם שלא תאם את גילו וחזר להרטיב בלילות וכך גם **הקטינה ד'**, אשר הפכה לילדה מופרעת, התקשתה בלימודים, בכתה בלי סיבה ופחדה לשהות לבדה בחדר.

36. על פי התסקירים, הנזקים נמשכים כיום והקטינים רחוקים מהחלמה: **הקטין מ'** חווה בעיקר תחושת אשמה, על כך ששיקר להוריו ועל מעשי הגניבה שביצע. מעשיו של הנאשם ערערו את הקודים המוסריים והערכיים עליהם גדל מ' והתחנך, והוא נזקק לחיזוק ולתמיכה רבה ומחפש אישור למעשיו ולדבריו. בנוסף, הוא מפחד לעלות לקומה השנייה של בניין מגוריו, בה התגורר הנאשם. **הקטין י'** מפחד להישאר בביתו לבד והוא גם אינו יוצא ממנו ללא ליווי. בצד הדיווח, כי י' הינו אחד מחמשת התלמידים הבולטים בכיתתו, הן מבחינה לימודית והן מבחינה חברתית, גם צוין, כי הוא חווה עצמו כילד לא רצוי ואינו יוזם בעצמו קשרים חברתיים. בנוסף, הצורך של י' בחוויה מתקנת גורם לו להיכנס למצבי

סיכון שונים. **הקטינה ד'** אובחנה כסובלת מהפרעת חרדה פוסט טראומטית. היא סובלת ממצבי רוח ומסיוטים בלילה, מתקשה ביצירת קשרים חברתיים וחלה ירידה משמעותית בהישגיה בלימודים. ד', איבדה אמון בזרים ובקרובים לה. היא עדיין פוחדת שהפוגעים יפגעו בה או במשפחתה והיא נמצאת בסיכון חוזר להיפגע בשנית ולהיקלע למצבי ניצול. עד כה, גרם הטיפול יכולתה לזהות ולאבחן סכנות והיא נמצאת בסיכון חוזר להיפגע בשנית ולהיקלע למצבי ניצול. עד כה, גרם הטיפול בקטינה ד' לשיפור מועט ביותר במצבה. עגמומי לא פחות הוא מצבה כיום של **הקטינה ש'**, אשר הפכה לילדה בודדה ללא חברות. בדומה לד', גם ש' סובלת מחוסר יכולת להבחין בין טוב לרע והוגדרה כילדה בסיכון גבוה להישנות של פגיעות מיניות ואחרות, משאין לה מנגנונים של עכבות או חסימות, שיעזרו לה לזהות מצבי סיכון ולהימנע מהם.

בכל התסקירים צוין, כי קרוב לוודאי, שהמעשים שבוצעו בקטינים ילוו אותם לאורך כל חייהם ובהמשך לכך, צוין חשש לגבי תפקודם של הקטינים בגיל ההתבגרות, בתהליך השידוכים, בחיי הנישואין ובהורות.

37. כן עמדו התסקירים על השפעתם של המעשים על התא המשפחתי כולו. ניתן לומר, כי הם טלטלו את חיי המשפחות. ההורים נמצאים בחרדה מתמדת ואמונם ביכולותיהם ההוריות התערער (יש לזכור, כי לא רק הקטינים נשוא תיק זה נפגעו אלא גם חלק מאחיהם). מאז גילוי הפגיעות, הם אינם מאפשרים לילדיהם לצאת מהבית ללא ליווי ועל מנת להתאים עצמם למצב חדש זה, שינו את כל שגרת חייהם. כפי שהגדירו הוריו של **הקטין י'**, יש את החיים ש"**לפני חשיפת הפגיעה ולאחריה**". הוריו של **הקטין מ'**, הגדירו את חשיפת הפגיעה בקטין מ' ובשאר הילדים כ"**שואה**" שנפלה על המשפחה. בעבר, נתנו אמון בשכנים ובקהילה והרגישו שהם מגדלים את ילדיהם בסביבה מוגנת ובטוחה, וכיום, הם חושדים בכל אחד ואחד מהסובבים אותם. חוסר האמון שלהם בא לידי ביטוי בכך שילדיהם אינם יוצאים מהבית ללא ליווי שלהם או של ילד בוגר. אשר ל**קטינה ש'**, משפחתה החליטה לעזוב את השכונה מתוך תחושה שהם אינם מצליחים לשמור על ילדיהם וכדי שילדיהם לא ימשיכו לראות את הפוגעים ברמה היומיומית. גם אימה של **הקטינה ד'** אינה מאפשרת לילדיה לצאת לבדם מחוץ לבית. היא צמודה לבתה, והדבר אף פגע בפרנסתה.

38. בהתייחסה לנזק עליו דווח בתסקירים, הפנתה ב"כ הנאשם לדברי הקטינים עצמם, כי פגעו בהם כ-5 עד 10 פוגעים, זאת לאורך שנים. בהינתן שמדובר בסיטואציה של נזק מצטבר, אשר לא ניתן להפריד ולקבוע מה היה חלקו של הנאשם בו (וכך אף צוין במפורש בתסקירה של ש'), טענה, כי יש להתייחס לאמור בתסקירים בהתאם ולא ניתן להטיל על הנאשם את האחריות לנזק שנגרם מפגיעות שכלל לא היה לו חלק בהן. ב"כ הנאשם הוסיפה וטענה, כי כותבי התסקירים לא נפגשו עם הקטינים ד', מ' וי' אלא הסתמכו וניזונו אך על דבריהם של הוריהם. לדידה, ההורים האדירו את חלקו של הנאשם ואת השפעת מעשיו על הקטינים, אולי מתסכול על כך שאחרים לא הועמדו לדין או מזיכויו של בן ציון: "**מנסים פה להטיל את הכל על זלמן**" (בע' 1,454 ש' 16). כתמך לכך, הציגה טבלה המשווה בין הדברים שמסרו הקטינים בחקירותיהם או הדברים שמסרו ההורים במשטרה ובבית המשפט, לבין האמור בתסקיר, וטענה, כי ישנו פער עצום בין השניים ביחס לחלקו של הנאשם והתייחסותם של הקטינים אליו.

39. מסכים אני, כי הנאשם אכן אינו אחראי למלוא הנזק שתואר בתסקירים, שכן הקטינים היו קורבנות לפגיעות חוזרות ונשנות ממספר פוגעים ולאורך זמן. ברור גם, כי לא ניתן לקבוע במדויק מה היה חלקו של הנאשם בנזק ואיזה סימפטום התעורר בעקבות מעשיו. ואולם, סבורני, כי אין זה מן ההכרח. שכן, מטבע הדברים, בבואנו לבחון נזק שנגרם כתוצאה מעבירת מין, ישנו קושי מובנה לשער את שיעורו והיקפו, הן לפי שעה והן לימים שיבואו. זאת, אף כאשר מדובר

בפגיעה בודדת. לכן, עת עסקינן בנזק שנגרם לקטינים, החשוב הוא ברושם העולה, כי מעשיו של הנאשם פגעו פגיעה לא מבוטלת בנפשם, פגיעה עליה אני למד מעצם טיבם של המעשים שביצע והנסיבות בהן בוצעו, כמו גם מדבריהם של הקטינים עצמם. ב"כ הנאשם טענה בעניין זה, כי מעשיו של הנאשם היו מינוריים לעומת מעשיהם של הפוגעים האחרים, הן מבחינת חומרתם והן מבחינת חלקו היחסי הקטן של הנאשם בכלל הפגיעות (5 פגיעות מתוך עשרות פגיעות עליהן דיווחו הקטינים) (בע' 1,445 ש' 21-25). ברם, כמפורט לעיל, סבורני, כי המעשים שביצע בקטינים י' וש' ניצבים ברף חומרה גבוהה, מבחינת הסטייה הרבה שבהם, השליטה בקטינים באמצעות איומים והפחדות והגילאים הצעירים שלהם. כפי שהגדירה ב"כ המאשימה, מדובר במעשים אשר **"משנים ומעוותים את יכולת החשיבה ואת ההתייחסות לעניין המין"** (בע' 1,421 ש' 16-17). בהיותם כאלה, ברור, כי הם הותירו את חותמם על נפשם של הקטינים במידה ניכרת. גם ברור, כי די בפגיעה אחת כדי להותיר צלקות בנפשו של הנפגע וללוותו שנים רבות, אפשר גם, שלכל ימי חייו.

40. ואכן, כותבת התסקיר ציינה, כי ש' (שהינה הקטינה היחידה שנפגשה עם כותבת התסקיר) הגדירה בפניה את הנאשם **"כרשע וסאדיסט, שהכאיב לה"**, כ"משוגע", אשר היא פוחדת ממנו והיתה רוצה שימות. אומר, כי ער אני לכך, שבחקירותיה בפני חוקרת הילדים, התייחסותה השלילית של ש' כלפי הנאשם היתה מינורית בהרבה. היא רק אמרה לחוקרת, שהנאשם עשה לה משהו לא צנוע, פעם אחת, וכי היא מכירה את הנאשם **"גם בגלל שהוא פגע בי וגם בגלל שהוא מסתובב מלא בשכונות"** (ר' בדקות 1:50 - 2:07 לקלטת השלישית מיום 20.9.11, במוצג ת/29). להבדיל, בפני כותבת התסקיר, תיארה את הנאשם כאחד **"ממנהיגי הפוגעים, אחד המרכזיים בפגיעה בה והאכזרי מכולם"** ואף הזכירה מתן זריקות בהקשרו. ואולם, סבורני, כי הסיבה לפערים בין חקירותיה לבין התסקיר, היא משום שבזמנו, טרם היתה בשלה וחזקה דיה לספר את סיפורה במלואו. כפי שראינו בהכרעת הדין, הקטינה ש' היתה שרויה במצב נפשי קשה בעת חשיפת הפגיעה ובזמן חקירותיה בפני חוקרת הילדים. היה לה קשה במיוחד לפרוץ את סכר השתיקה ולספר את שארע לה וכזכור, היא התעלפה כשאימה שאלה אותה על כך והחלה לשתף פעולה רק כעבור 5 שבועות, לאחר שהחלה בטיפול. גם בחקירתה הראשונה, שתקה ונראתה במצוקה, ובחקירה השנייה בה החלה לספר על שארע לה, ניכר אצלה קושי רב. כשציינה לראשונה את שמו של הנאשם, עשתה זאת בלחש. לכן, הגיוני, כדברי כותבת התסקיר, כי עם חלוף הזמן, עלו ונחשפו פרטים נוספים על שעברה עם הנאשם ועם אחרים. לא שוכנעתי, כטענת ב"כ הנאשם, כי ש' הפריזה בהתייחסותה השלילית כלפי הנאשם, כדי שיוחמר עמו. אבהיר כאן, כי לעניין גזירת דינו של הנאשם בעניינה של ש', ההתייחסות היא אך למעשה הספציפי בו הורשע ולנזק שהמעשה האמור גרם לה או עלול לגרום לה.

41. אשר לקטינים ד' ומ'. אף שעצם המעשים המגונים שביצע בהם הנאשם נמצאים לכאורה ברף הנמוך, הרי שנסיונות המקרה מגבירות את חומרתם וכפועל יוצא, גם את השפעתם של המעשים על נפשם של הקטינים. שכן, סבורני, כי הסיטואציה של ישיבה קבוצתית בעירום עם ילדים אחרים ועם הנאשם, וצפייה בסרט בעל תכנים מיניים (בעניין הקטין מ'), כמו גם הסיטואציה של שכיבה בעירום ופיסוק הרגליים שוב ושוב כאשר מספר מבוגרים מביטים במתרחש (בעניין הקטינה ד') - עלולה לשבש את עולמם הרגשי של הקטינים באופן משמעותי ולערער את סדרי העולם המוכרים להם. ודאי שכן, כאשר מדובר בילדים רכים בשנים, אשר זוהי להם הפעם הראשונה בה הם נחשפים לתכנים מיניים, וכאשר מדובר בילדים אשר הושם דגש בחינוכם על צנעת הגוף. כל אלה, יחד עם העובדה, שדווקא אדם חרדי משלהם הוא שאמר להם לפעול בניגוד לערכים עליהם התחנכו, מגבירים את השפעתם של המעשים על נפשם. ובמילים אחרות: אף שלכאורה מדובר במעשים מגונים ברף הנמוך, הרי שנסיונות המקרה אינן מצביעות על השפעה מינורית כלל וכלל.

42. בעניין הקטין מ', הפנתה ב"כ הנאשם להודעותיו בפני חוקר הילדים, שם ייחס לנאשם מעשים קלים, לבין האמור בתסקירים, שם תיארו הוריו כיצד מפחד מ' לעבור ליד ביתו של הנאשם וכי הוא "**מרגיש שרגליו רועדות כאשר הוא עולה במדרגות לכיוון ביתו של הנאשם**" (ר' בע' 3 לתסקיר). ואולם, לא מצאתי בכך משום סתירה. הגיוני בעיני, כי הקטין מ' יפחד לעבור ליד ביתו של הנאשם, זאת אף שהנאשם פגע בו פחות מהפוגעים האחרים. בנוסף, יש גם לשים לב לדבריו של מ' בפני חוקר הילדים, כי למרות שבו אישית הנאשם לא פגע הרבה, ידוע לו, ש"**זלמן כבר עובד המון שנים זלמן**" וכי אחותו הגדולה אמרה לו, שהנאשם אף פגע במבוגר (במוצג ת/11א, בע' 2 ש' 7-17 לקלטת השלישית). יש בדבריו אלה, להסביר את חששותיו מפני הנאשם. אשר לדברי אימה של הקטינה ד' לכותבת התסקיר, כי הנאשם היה הדמות ממנה הכי פחדה ד', בצינה גם מעשים שלא נזכרו בכתב האישום או בחקירתה של ד', אפנה לדברי לעיל לגבי הקטינה ש', כי הגיוני, שעם חלוף הזמן עלו דברים נוספים, אשר הקטינה ד' לא שיתפה בהם. מכל מקום, לעניין גזירת דינו של הנאשם, ברור, כי ההתייחסות היא אך למעשה הספציפי בו הורשע בעניינה של ד' ולנזק שהמעשה האמור גרם או עלול לגרום.

43. **הסיבה שהובילה את הנאשם לבצע את העבירות** (ר' סעיף 40ט(א)(5)), היא הצורך שלו בגירוי או סיפוק מיני והיא עומדת לחובתו. כן עומדת לחומרה העובדה, שבמעשיו היה אלמנט של **אכזריות, אלימות והתעללות** (ר' סעיף 40ט(א)(10)), וכך גם **ניצל הנאשם לרעה את פער הכוחות בינו לבין הקטינים** (ר' סעיף 40ט(א)(11)): ניצל את אמונם במבוגרים המשתייכים לקהילה שלהם, ניצל את היכרותם המוקדמת של חלקם עמו וניצל את גילם הצעיר ואת חוסר הבנתם כי נעשים בהם דברים אסורים. ב"כ הנאשם טענה, כי לא נעשה שימוש באלימות פיזית ממשית או אכזרית ולא ניתן להגדיר את המעשים כהתעללות, אך אני מוצא כי כל אלה מתקיימים במעשיו של הנאשם, אשר לא גילה כל התחשבות או רחמים כלפי הקטינים. מעשיו היו אכזריים ובאופן בו איים והפחיד את הקטינים כדי שיעשו כמצוותו וכדי שלא יספרו לאיש על המעשים, היה אלמנט של רשעות של ממש. כאמור, במקרה של הקטין י', אף השתמש הנאשם באלימות כדי שיציית לו.

בסימומו של הדיון בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, אציין, למען הסדר הטוב, כי לא מצאתי, שהנסיבות לקולא המנויות בסעיף קטן (6) עד (9) לסעיף 40ט(א) לחוק העונשין, הינן רלבנטיות במקרה דנן.

מתחמי הענישה ההולמים

44. בגין אירוע הפגיעה **בקטינה ד'**, עמדת המאשימה הינה, כי יש לקבוע מתחם של שנתיים עד 5 שנות מאסר בפועל. לגבי האירוע של **צביטת איבר מינו של הקטין י'**, ביקשה המאשימה לקבוע מתחם של 5 עד 9 שנות מאסר בפועל ולגבי האירוע של **הקטין י' עם הקטינה שר'** (הכולל גם את העבירה של הדחה בחקירה), טענה למתחם של 4 עד 8 שנות מאסר בפועל. בהתייחסה לאירוע הפגיעה **בקטינה ש'**, טענה המאשימה למתחם של 5 עד 9 שנים ואחרון, לגבי אירוע הפגיעה **בקטין מ'**, טענה למתחם של שנתיים עד חמש שנים. ב"כ הנאשם, מצידה, ביקשה לקבוע מתחם ענישה של מאסר על תנאי עד לששה חודשי עבודות שירות, בהפנותה לכך שהלכה פסוקה היא, כי מאסר משמעותו גם מאסר על תנאי (ר' בהודעתה לבית המשפט מיום 7.10.14).

45. כאמור, לגבי העבירות בהן הורשע הנאשם, קבע המחוקק עונש מינימום, אשר לא יפחת מרבע העונש המרבי

שנקבע לאותה עבירה: "**א) הורשע אדם בעבירה לפי סעיפים 345, 348(א), (ב) או (ג1), או 351(א), (ב) או (ג)(1) או (2), לא יפחת עונשו מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם כן החליט בית המשפט, מטעמים מיוחדים שירשמו, להקל בעונשו**" (ההדגשה שלי - א' כ') (בסעיף 355 לחוק). בעניינינו, העונש בגין ביצוע העבירות בהן הורשע כלפי הקטינים ד', י' ו-ש' עומד על 10 שנות מאסר ומכאן יוצא עונש מינימום של שנתיים וחצי. העונש בגין העבירה בה הורשע בעניינינו של הקטין מ', עומד על 7 שנות מאסר ולפיכך עונש המינימום עומד על 21 חודשים (שנה ותשעה חודשים).

46. מכאן, עולה השאלה, מהו היחס בין עונש מינימאלי שקבע המחוקק לבין מתחם העונש ההולם? שאלה זו נדונה לאחרונה בע"פ 1605/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 27.8.14) וכבוד השופט ס' ג'ובראן קבע, כי "**מתחם עונש הולם שתחתיתו נמוכה מעונש המינימום יכול להיקבע רק אם ניתנו טעמים מיוחדים לכך**", שכן פרשנות אחרת תביא "**למצב בו לא תהיה הלימה בין חומרת העבירה לבין המתחם, הן בניגוד לתיקון 113 לחוק העונשין והן בניגוד לסעיף 355 לחוק העונשין**" (שם, בפסקה 26). כלומר, על מנת לקבוע מתחם ענישה שתחתיתו נמוכה מעונש המינימום, נדרש שיתקיימו אותם טעמים מיוחדים שדורש סעיף 355, על מנת לסטות מעונש המינימום. ב"כ הנאשם הפנתה בעניין זה לנימוקיה במסגרת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (ר' בהודעתה לבית המשפט מיום 7.10.14), אך כפי שיפורט בהמשך, לא מצאתי, כי הנסיבות שהעלתה מצדיקות את העמדת עונשו של הנאשם על הרף הנמוך של המתחמים. מקל וחומר, שהן אינן מהוות טעמים מיוחדים שמצדיקים קביעת מתחמי עונש הולמים שתחתיתם נמוכה מהעונש המינימאלי שקבוע לעבירות בהן הורשע.

47. ועתה, לקביעת המתחמים עצמם. שקלול הנסיבות הקשורות בביצוע האירועים, הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, מידת אשמו של הנאשם ורמת הענישה הנוהגת, מובילים אותי לקבוע את מתחמי הענישה הבאים:

א. בגין אירוע הפגיעה **בקטינה ד'**, אני קובע מתחם של שנתיים וחצי עד 5 שנות מאסר בפועל (יוער, כי המאשימה ביקשה שהרף התחתון של המתחם יחל ממאסר של שנתיים, אך כאמור לעיל, עונש המינימום בעבירה בה הורשע הנאשם בעניינה של ד', עומד על שנתיים וחצי).

ב. בגין האירוע של **צביטת איבר מינו של הקטין י'**, אני קובע מתחם של 3 עד 6 שנות מאסר בפועל.

ג. בגין אירוע **ההגרלה של הקטין י'** עם הקטינה שר' (הכולל גם את העבירה של הדחה בחקירה), אני קובע מתחם של 3 עד 6 שנות מאסר בפועל.

ד. בגין אירוע הפגיעה **בקטינה ש'**, אני קובע מתחם של 3 עד 6 שנות מאסר בפועל.

ה. בגין אירוע הפגיעה **בקטין מ'**, אני קובע מתחם של שנתיים עד 5 שנות מאסר בפועל.

האם מתקיימות נסיבות המצדיקות חריגה ממתחמי הענישה?

48. סעיף 40ד(א) לחוק מאפשר לבית המשפט לחרוג לקולא ממתחם העונש ההולם שקבע, אם **"מצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם"**. מאחר שהנאשם אינו מודה במעשים בהם הורשע והוא שולל בעייתיות בהתנהגותו בתחום המיני, וממילא לא הביע כל רצון או צורך בטיפול, ודאי שלא מתקיים החריג האמור. להבדיל, גם לא מצאתי לחרוג לחומרה ממתחמי הענישה ההולמים, כאמור בסעיף 40ד(ה) לחוק, המאפשר לבית המשפט לעשות כן, אם מצא, ש**"יש חשש ממשי שהנאשם יחזור ויבצע עבירות, וכי החמרה בעונשו והרחקתו מהציבור נדרשות כדי להגן על שלום הציבור"**, ובלבד **"שלא יהיה בעונש שיקבע משום החמרה ניכרת מעבר למתחם העונש ההולם"** ו**"אלא אם כן מצא שלנאשם עבר פלילי משמעותי או אם הוצגה לו חוות דעת מקצועית"**. בענייננו, אין לנאשם עבר פלילי זוהי לו הרשעה ראשונה בתחום המיני. כך גם לא הוצגה בפניי חוות דעת אובייקטיבית בעניינו, מטעם המרכז להערכת מסוכנות או מטעם שירות המבחן. בהיעדרם של אלה, ועל אף החשש, שהנאשם יחזור לבצע עבירות מין (נושא עליו אעמוד להלן), איני מוצא לחרוג מהרף העליון של המתחמים שקבעתי.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות (סעיף 40יא לחוק)

49. הנאשם בן 52, גרוש ואב לשלושה ילדים בוגרים. הוא הוסמך לרבנות בגיל 26 וכן סיים לימודים אקדמאיים בתחום הפסיכולוגיה והפילוסופיה. עיסוקו הוא בהעברת קורסים ללימוד זוגיות נכונה באמצעות אימון תורני. בהתייחסה **לפגיעה של העונש בנאשם** (סעיף 40יא(1) לחוק), טענה באת כוחו, כי שליחתו למאסר מאחורי סורג ובריה תפגע בו קשות, משעברייני מין, במיוחד מהמגזר החרדי, זוכים לייחס קשה מצד האסירים האחרים. ברם, לא מצאתי לייחס לדבריה אלה כל משקל, משמדובר בטענה בעלמא, שלא נתמכה בכל ראיה שהיא (ויש לשים לב בהקשר זה, כי לא ידוע על כל יחס חריג לרעה או הצקות שספג הנאשם בפרק הזמן של קרוב לחצי שנה, בו היה עצור). הוא הדין לגבי דבריו של הנאשם בפניי, כי מאסרו יפגע ביכולתו להמשיך ולפתח את שיטת הטיפול שלו, אשר עשויה לחולל מהפכה מבחינת משך זמן הטיפול הנדרש. טיבו של כל עונש, כי הוא פוגע בנאשם, ולא התרשמתי, כי הפגיעה הצפויה לנאשם בפרנסתו או בהתקדמותו של המחקר עליו לדבריו הוא שוקד, הינה חריגה או יוצאת דופן בחומרתי. בצד זה, נתתי דעתי לכך שהנאשם היה עצור כחצי שנה, מיום 15.9.11 עד ליום 1.4.12, ומאז הוא נמצא במעצר בית מלא (כשנתיים וחצי). מדובר בפרק זמן לא מועט של כ-3 שנים בהם נפגע מקור פרנסתו, חייו נעצרו וברור, כי היה נתון במתח מפני הצפוי לו. כאן המקום לומר באשר ל**זמן שחלף מאז ביצוע העבירות** (סעיף 40יא(10) לחוק), שנע בין 4 ל-7 שנים, כי איני סבור, שמדובר בפרק זמן שמצדיק הקלה בעונשו של הנאשם לכיוון הרף הנמוך של מתחמי הענישה שקבעתי. כן אוסיף, כי הנאשם לא ציין בפניי נסיבות חיים קשות שהיתה להן השפעה על ביצוע העבירות (סעיף 40יא(8) לחוק).

50. כאמור, הנאשם **לא נטל אחריות על מעשיו** והוא עדיין כופר במיוחס לו (סעיף 40יא(4) לחוק). בהמשך ישיר לכך, **לא ביצע הנאשם כל מאמץ לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שגרם** (סעיף 40יא(5) לחוק). גם בדבריו בפניי, נמנע הנאשם מלהתייחס למעשים בהם הורשע והתמקד אך בכך, שמאסרו יפגע ביכולתו להמשיך ולפתח את שיטת הטיפול שלו. העובדה שהנאשם אינו נוטל אחריות על מעשיו אינה עולה בקנה אחד עם טענתו לשיקום. לא רק שהנאשם לא הפנים את חומרת המעשים שביצע ואת הפסול בהם, אלא שהוא גם עומד על כך, שאינו סובל מस्टייה מינית כלשהי. מצב דברים זה, מקשה ואף מונע את הטיפול בו, וכך גם מגביר את הסיכון שיחזור לסורו. ב"כ הנאשם, מצידה, טענה בעניין זה, כי אי הודאתו של הנאשם אינה פוסלת את האפשרות לשיקומו. היא הפנתה לדבריו של ראש הישיבה בה שווה הנאשם במעצר בית, אשר תיאר **"שינוי גדול לטובה"** שחל אצל הנאשם מאז הגיע לישיבה וכי הוא עובר **"תהליך משמעותי של שיקום"**. ראש הישיבה התרשם, כי הנאשם **"רוצה לבנות עצמו מחדש"** והוא (ראש

הישיבה) אף הציע לנאשם לשמש כעוזרו לאחר שחרורו מהכלא (במוצג נש/3). ברם, ברור, כי כל עוד לא יכיר במעשים שביצע ובבעיה ממנה הוא סובל, סיכויי להשתקם, נראים, על פניהם, נמוכים. מעבר לכך, ב"כ הנאשם לא זימנה את ראש הישיבה להעיד בפניי אלא הסתפקה בהגשת מכתב מטעמו. היא גם לא עדכנה את ב"כ המאשימה בדבר כוונתה להגיש "מכתב אופיי" ללא עדות, וכך יצא, כי לא נתאפשר לב"כ המאשימה לחקור את ראש הישיבה בחקירה נגדית. בנסיבות אלה, איני מוצא לייחס לאמור באותו מכתב, משקל רב.

51. לנאשם **אין עבר פלילי** (סעיף 40א11) ועל **התנהגותו החיובית ותרומתו לחברה** (סעיף 40א7) (לחוק) העידה בפניי הגברת פנינה עין מור, מורת דרך אשר קיימה סיורים לתיירים בשכונת נחלאות בה מתגורר הנאשם. הגב' עין מור העידה, כי הנאשם נהג באופן ספונטני לקבל את פניהם בשכונה ולהסביר לקבוצה על העולם החרדי. לעיתים, אף אירח את הקבוצות בביתו. היא הגדירה את מעשיו אלה כ"**תופעה יוצאת דופן**", שכן בדרך כלל אנשים מהעולם החרדי נוטים להסתגר ולא להסביר פנים לאוכלוסייה החילונית (בע' 1,403 ש' 24). לדבריה, הנאשם לא קיבל תמורה כספית עבור הדרכתו והגב' עין מור הביעה דעתה, כי הוא ראה בכך שליחות, לפתוח צוהר לעולם החרדי (בע' 1,405 ש' 28-32).

עד אופי נוסף, שמואל כהן, שהינו רב מחנך של בחורים בגילאי 15 עד 21, מסר, כי לפני כ-6 שנים העביר הנאשם לצוות המקום סדנת אימון אישי. כהן התרשם לטובה ממקצועיותו של הנאשם ומאפקטיביות הכלים הטיפוליים שלימד אותם ולדבריו, מדובר באדם מתחשב ואכפתי, אשר הפגין מסירות וחי על מנת להעניק לזולת.

52. כן הוגשו מטעם הנאשם שני מכתבים. האחד, מטעם ראש הישיבה בה שוהה הנאשם במעצר בית, הרב דוד יצחק עזיזה, בו ציין, כיצד הנאשם השתלב בפעילויות בישיבה והפך לאחראי על הגינון בישיבה ובמדרשת הבנות, סייע לבחורים בעלי קשיי למידה ותרם מניסיונו כ"מאמן חיים" (במוצג נש/3). המכתב השני, הינו מטעם אברהם הכט, אשר מכיר את הנאשם כשש שנים, במסגרת סדנאות לבניית מוטיבציה שהעביר לו הנאשם. הכט כתב, כי מדובר באדם מוכשר, אשר אוהב לסייע לזולת ולקדם עשייה חיובית (במוצג נש/4). כאמור לעיל, ב"כ הנאשם לא הודיעה לב"כ המאשימה, כי היא מתעתדת להגיש מכתבי אופי מבלי להעיד את כותביהם, ובמעשה זה, לא התאפשר למאשימה לחקור אותם. לכן, המשקל שאני מוצא ליתן למכתבים הללו, הוא נמוך.

53. ועתה, לשאלת **מסוכנותו של הנאשם**. בעניינו של הנאשם לא הוגשה חוות דעת מטעם המרכז להערכת מסוכנות או תסקיר של שירות המבחן, והוא בחר להגיש חוות דעת פסיכודיאגנוסטית מטעמו (ר' חוות הדעת מיום 3.9.14, במוצג נש/1). חוות הדעת נכתבה ונחתמה ע"י ד"ר נעמי כהן, פסיכולוגית קלינית בכירה, אשר ציינה בה, כי הנאשם נבדק על ידה וע"י שלושה בודקים נוספים, וכי לאחר סיום המבדקים הם נפגשו לשיחת הבהרה וסיכום. היא עצמה, ערכה לנאשם אבחון פסיכודיאגנוסטי אשר כלל את המבדקים בנדר, HTP ו-TAT. הגברת שרונה ישרון, פסיכולוגית קלינית מומחית, ערכה לנאשם מבחן אישיות רורשאך. ד"ר אווה שנער, ערכה לנאשם מבחן Hare ומבדק ממוחשב MMPI-2 ופרופ' (כך הוגדר בחוות הדעת ע"י ד"ר כהן) אהרון פלשמן, ערך לנאשם בדיקה פסיכיאטרית. יוער, כי בעדותו בבית המשפט הבהיר פלשמן, כי למעשה הוא דוקטור והוענק לו תואר של פרופ' בארצות הברית כדי להיות במעמד של חבר סגל. הוא עצמו, אינו נוהג להציג עצמו כפרופסור אלא כדוקטור (בע' 1,370 ש' 12-18). בנוסף, לשאלת ב"כ המאשימה, הבהיר, כי הוא לא קרא את חוות הדעת הסופית שהוגשה לבית המשפט, אלא רק העביר לד"ר

כהן את מסקנות הבדיקה שביצע. בשונה מדברי ד"ר נעמי כהן, מסר פלשמן, כי הבודקים לא נפגשו לשיחת הבהרה וסיכום. הוא שוחח על המקרה רק עם ד"ר כהן, בטלפון, במשך מספר דקות. עם שתי הפסיכולוגיות האחרות, כלל לא שוחח (בע' 1,375 ש' 10-14 ובע' 1,383 ש' 1-11).

54. בפתח חוות הדעת נכתב, כי היא אינה מתייחסת לממצאי הכרעת הדין, אלא "**באה במנותק ממנה**" ומתבססת אך על הבדיקות הפסיכודיאגנוסטיות שנערכו לנאשם ע"י ארבעת הבודקים. בתמצית, כתבה ד"ר כהן בחוות הדעת, כי מהמבדקים השונים שנערכו לנאשם, לא נמצא במבנה אישיותו דבר שיצביע על התנהלות מינית סוטה, ובאופן ספציפי, על קיום מרכיבים פדופילים באישיותו או בהתנהגותו. בנוסף, בבדיקה שערכה ד"ר שנער לנאשם, היא מצאה, כי לא נשקפת ממנו כל מסוכנות. כן העלתה ד"ר כהן על הכתב את מסקנותיו של ד"ר פלשמן, שביצע לנאשם בדיקה פסיכיאטרית (ביום 12.8.14). פלשמן, לא מצא כל סימן לקיומה של הפרעה מינית אצל הנאשם ולדבריו, לא ניכרת אצל הנאשם משיכה לגברים ו/או לקטינים.

55. ב"כ המאשימה טענה, כי מאחר שחוות הדעת אינה מתמודדת עם הקביעות העובדתיות של בית המשפט, הרי שאין כל ערך למסקנותיה ומשקלה הוא קלוש עד אפסי. בעניין זה, הגישה מספר פסקי דין בהם ננזפה ד"ר כהן על מקרים בהם התנהלה בדרך דומה (פ"ח (מחוזי ת"א) 1156/05 מ"י נ' פלוני, ניתן ביום 2.6.08; ת"פ (חד') 1512/06 מ"י נ' חסיד, ניתן ביום 15.11.10; ת"פ 40182/02 מ"י נ' אלון, ניתן ביום 1.7.03; ת"פ (ת"א) 40215/03 מ"י נ' חן, ניתן ביום 8.10.03; פ"ח 1172/01 מ"י נ' גר, ניתן ביום 10.6.02; תפ"ח (ת"א) 1196/02 מ"י נ' בלנק, ניתן ביום 15.12.03). כן הגישה ב"כ המאשימה שלושה פסקי דין בהם נמתחה ביקורת על חוות דעת שכתב ד"ר פלשמן, מהטעם שהן מגמתיות ואינן מבוססות (ת"פ (אילת) 1014/09 מ"י נ' לביאשווילי (ניתן ביום 21.7.09), ערר 47/10 רב"ט אביב עטיה נ' התובע הצבאי הראשי (ניתן ביום 15.6.10), ת"א (שלום ת"א) 4-02-10 א.מ. נ' כללית שירותי בריאות (ניתן ביום 16.2.14)).

56. בחקירתה הנגדית ע"י ב"כ המאשימה, הסבירה ד"ר כהן, כי היא אינה נוהגת לקרוא את הכרעת הדין בטרם כתיבת חוות הדעת, מהסיבה שלהשקפתה, תפקידו של הפסיכולוג הוא להתעניין רק בדבריו של הנבדק ובתוצאות המבחנים הפסיכולוגיים שהוא עורך לו: "**ברגע שאני אכנס לעובדות האובייקטיביות, לדיני ראיות, הרי שאני מועלת בתפקידי המובהק כפסיכולוגית**" (בע' 1,346 ש' 22-24 ובע' 1,348 ש' 6-7). לדבריה, קריאת הכרעת הדין לפני הפגישה עם הנבדק, עלולה להשפיע עליה ולפגוע באובייקטיביות שלה (בע' 1,347 ש' 5-7). ד"ר פלשמן, מצדו, טען, כי בדרך כלל הוא עובר על כל החומר הרלבנטי אך לא עשה כן בעניינו של הנאשם, משום שנתבקש לבצע בדיקה ספציפית ולא לכתוב חוות דעת שלמה (בע' 1,376 ש' 1-4).

57. מסכים אני עם ב"כ המאשימה, כי התעלמות חוות הדעת מקביעות הכרעת הדין יורדת לשורש מקצועיותה. שכן, חוות הדעת נכתבה אך ורק על סמך הדברים שמסר הנאשם לבודקים השונים והם התייחסו לדברים אלה כאל אמת מוחלטת. כפי שאמר ד"ר פלשמן: "**ניזונתי ממה שהוא אמר**" (בע' 1,382 ש' 8-9). בהתאם, כל המסקנות אליהן הגיעו המומחים נשענות על אותם דברים והן מתעלמות מהמציאות האובייקטיבית. דוגמה בולטת לכך ישנה בקביעתו של ד"ר פלשמן, כי "**מעשים מיניים פוגעניים שבעיקר מקנים סיפוק אישי - אינם אפשריים למי שמגדיר את כל קיומו, ומתרגל כל חייו שיטה זו**" (ההדגשה שלי - א' כ'). קביעה זו, מתעלמת לחלוטין מקביעות הכרעת הדין

והיא אינה מתיישבת עם המעשים המיניים החמורים שנקבע, כי הנאשם ביצע (מה גם, שמדובר באמירה תמוהה בפני עצמה). למעשה, טענתה של ד"ר כהן היתה, כי קריאת הכרעת הדין בטרם פגישתה עם הנאשם עלולה היתה לפגוע באובייקטיביות שלה, אך ההיפך הוא הנכון: הבחירה לכתוב את חוות הדעת רק על סמך דבריו של צד אחד של הסיפור - היא שפגעה באובייקטיביות שלה.

58. בהמשך לכך, לא זו בלבד, שכותבי חוות הדעת בחרו להתעלם מקביעות הכרעת הדין, אלא שהם גם בחרו באופן מגמתי לשוחח עם בת זוגו של הנאשם ולא ראו לנכון לשוחח עם אנשים אחרים הקשורים לנאשם, כגון גרושתו. כך, אף שהנאשם תיאר בפני ד"ר פלשמן את חייו עם גרושתו כ"כגיהינום רגשי ומיני", אשר התאפיין בהתקפי זעם, הכפשות והאשמות בלתי פוסקות מצידה (ר' בע' 9 לחוות הדעת), לא מצא ד"ר פלשמן לנכון לפגוש גם את הגרושה ולשמוע את הצד שלה לסיפור. ההסבר שסיפק לכך, כי "אני התרשמתי שהוא דובר אמת", אינו יכול להניח את הדעת וכך גם דבריו, כי "לא ראיתי פה התקפה נגדה" (בע' 1,390 ש' 19-23). זאת גם בשים לב לכך, שהוא עצמו כתב בחוות הדעת, כי הנאשם אמר לו, שגרושתו עודדה את העלילה שנרקמה נגדו בדבר פגיעה מינית בקטנים (בע' 9 לחוות הדעת). הסברו של ד"ר פלשמן כשהופנה לסתירה זו, כי "זה משהו אחר" וכי הדבר לא היה נחוץ "לצורך הבדיקה שאני עשיתי", אינו פותר קושי זה כלל וכלל (בע' 1,391 ש' 1 ו-8).

59. גם הסברה של ד"ר כהן, מדוע שוחחה רק עם בת זוגו של הנאשם ולא גם עם גרושתו, לא הניח את דעתי, וזאת בלשון המעטה. כשנשאלה על כך ד"ר כהן, היא טענה, כי "אני לא יכולה להיות אובייקטיבית בנתונים שלי כשאני מדברת עם אשתו [לשעבר] של הנאשם" (בע' 1,363 ש' 17). ברם, באותה נשימה, טענה, כי "היה לי חשוב" לשוחח עם בת זוגו הנוכחית של הנאשם, כדי לעמוד על תפקודו המיני (בע' 1,363 ש' 23-24). לא ברור לי, מדוע שמיעת בת זוגו הנוכחית של הנאשם אינה פוגמת באובייקטיביות של ד"ר כהן ואילו שמיעת גרושתו כן תפגע בה? גם לא ברור לי, כיצד בדיוק שומרת ד"ר כהן על אובייקטיביות, אם היא ניזונה מנתונים שבאים רק מטעמו של צד אחד? למעשה, בבחירתה המודעת של ד"ר כהן לשמוע על תפקודו המיני של הנאשם רק מפי בת זוגו הנוכחית ולא מפיה של גרושתו או מפי הכרעת הדין, נודף מחוות הדעת ריח של מגמתיות.

60. ואחרון, בעניין חוות הדעת. אין להתעלם מכך, שחרף פנייתה המפורשת של ב"כ המאשימה לב"כ הנאשם, כמו גם הודעתה לבית המשפט ביום 23.9.14 (אשר הועברה לב"כ הנאשם), כי היא מבקשת לחקור שלושה מכותבי חוות הדעת - ד"ר כהן, ד"ר פלשמן וד"ר שנער - לא הזמינה ב"כ הנאשם את ד"ר שנער, מעריכת המסוכנות, להעיד בבית המשפט וגם לא עדכנה את ב"כ המאשימה או את בית המשפט, שהיא אינה מתכוונת לעשות כאמור. גם בפתח הדיון, לא הודיעה על כך ב"כ הנאשם וכתוצאה מכך, לא חקרה ב"כ המאשימה את ד"ר כהן (אשר העידה ראשונה) בנושא המסוכנות, שכן סברה, שד"ר שנער תעיד אחריה. ב"כ הנאשם, בתגובה, טענה, כי לא מצאה לנכון לזמן את ד"ר שנער להעיד, שכן ד"ר כהן היא שכתבה וחתמה על חוות הדעת, והיא האחראית לה. לכן, לדידה, לא נדרש היה להזמין את המומחים שביצעו עבור ד"ר כהן תבחינים מסוימים, משדומה הדבר לראש מעבדת מז"פ, אשר די בעדותו שלו ולא נדרש להעיד את כל מי שפעל מטעמו. בהתייחסה לכך שאת ד"ר פלשמן כן מצאה לנכון להזמין להעיד, הסבירה ב"כ הנאשם, כי עשתה זאת משום שד"ר פלשמן הוא פסיכיאטר ואילו ד"ר כהן היתה אחראית על הבדיקות הפסיכולוגיות.

61. דעתי לא נחה מהסבריה אלה של ב"כ הנאשם. כידוע, סעיף 26(א) לפקודת הראיות קובע, כי על בית המשפט

להיעתר (בלשון ציווי) לבקשתו של בעל דין לצוות על חקירת מומחה בבית המשפט על חוות דעתו: "**הוראות סימן זה אינן גורעות מכוחו של בית המשפט לצוות כי מומחה או רופא או עובד הציבור יחקרו בבית המשפט, ובית המשפט ייעתר לבקשתו של בעל דין לצוות על כך**" (ההדגשה שלי - א' כ'). המשמעות היא, כי מרגע שקיבלה בקשה מפורשת מצד המאשימה להעיד את כותבי חוות הדעת, היה מצווה על ב"כ הנאשם להיעתר לה. בחירתה, שלא לעשות כאמור ולא לעדכן את המאשימה או את בית המשפט על כך, הינה מצערת ובלתי ראויה. גם אם היתה סבורה, כי הדבר אינו נדרש, הרי ששיקול הדעת בנידון אינו בידיה ואפנה להוראת סעיף 26(ב) לפקודת הראיות, הקובעת כדלקמן: "**נתברר לבית המשפט שבקשתו של בעל דין לחקור מומחה או רופא או עובד הציבור בבית המשפט באה לשם קנטור או מתוך קלות דעת, רשאי הוא להטיל על המבקש את הוצאות החקירה**". ודאי, שפגם זה משליך משמעותית על המשקל של הערכת המסוכנות בחוות הדעת (שהינה מלכתחילה נמוכה, בהינתן שחוות הדעת לא נכתבה על סמך נתונים אובייקטיביים), ובמיוחד בשים לב לכך, שכל שצינה ד"ר כהן בעניין זה היה, כי "**הערכת מסוכנות מעידה על העדר מסוכנות אצלו**", מבלי שפירטה את הבסיס למסקנה זו (ר' בע' 7 לחוות הדעת).

62. לנוכח האמור לעיל, איני מוצא לקבל את האמור בחוות הדעת שהגיש הנאשם, כי לא ניכרת אצל הנאשם משיכה לקטינים ולא נמצא במבנה אישיותו דבר שיצביע על התנהלות מינית סוטה. קביעות אלה, אינן יכולות לדור בכפיפה אחת עם קביעות הכרעת הדין, מה גם שהן הוסקו על סמך נתונים מגמתיים. אומר, כי בעניין התנהלותו המינית של הנאשם ביקשה ההגנה גם להישען על דבריה של הגברת ל.צ.ק, שהיתה בת זוגו של הנאשם לפני כשש שנים. בת הזוג לשעבר מסרה, כי הקשר בין השניים נמשך למעלה משנה ויחסי המין שלהם היו נורמאליים, ללא דבר חריג או סוטה (בע' 1,400 ש' 21-23). ברם, המעשים בהם הורשע הנאשם מדברים בעד עצמם ואין בכוחם של דברי בת הזוג לשעבר כדי לסתור או לשנות את הרושם בדבר משיכתו המינית של הנאשם לקטינים. בהמשך לכך, סבורני, כי מסוכנותו המינית של הנאשם עודנה גבוהה. זאת לנוכח העובדה, שהנאשם ביצע את העבירות כעניין שבשיטה, לאורך שנים, יחד עם העובדה, שהנאשם לא לקח אחריות על מעשיו והוא אינו מקבל טיפול לדיכוי הדחף המיני שלו. שילובם של שני אלה מצביע על חשש, שהנאשם יחזור לסורו. ב"כ הנאשם הפנתה בעניין זה לדבריו של ראש הישיבה בה שוהה הנאשם וטענה, כי במשך השנתיים וחצי האחרונות לא נעשה ניסיון מצד הנאשם לבצע עבירת מין. ואולם, יש לזכור, כי מדובר בשהות בתנאים מגבילים של מעצר בית, תחת השגחה, כך שספק רב האם הדבר יכול להוות אינדיקציה כלשהי לרמת מסוכנותו כיום.

גזירת הדין

63. לאחר שנתתי את דעתי למכלול שיקולי הענישה, הגעתי לכלל מסקנה, כי אופיין המיוחד של העבירות בהן הורשע - מעשים מגונים בקטינים - בשילוב עם הנסיבות החמורות בהן בוצעו, מחייבים הטלתו של עונש מאסר מרתיע וממושך על הנאשם. כפי שפורט, המעשים שביצע הנאשם הינם חמורים ביותר ומעוררים סלידה ושאת נפש. הנאשם, בחר לו כקורבנות ילדים רכים בשנים, אשר קל היה לו לנצל את תמימותם ואת אמונם במבוגרים המשתייכים לקהילה שלהם. הוא ראה בהם כלי שרת לסיפוק יצריו המיניים ולא גילה בהם כל התחשבות או רחמים. כל מעייניו, היו נתונים לסיפוק תאוותו המינית וגם כאשר ניסה אחד מהקטינים להתנגד לו, לא נרתע הנאשם, ובאלימות ואיומים, השיג את מבוקשו. כאמור, אין המדובר במעידה חד פעמית, אקראית, אלא הנאשם חזר וביצע את מעשיו הנלוזים שוב ושוב. המעשים, חמישה במספר, התפרסו על פני שנים ובוצעו בארבעה קטינים שונים, באופן שיטתי ומחושב וכך גם עשה הנאשם שימוש באמצעים של פיתוי (חלוקת ממתקים) ואיומים (כי ייהרגו אם יספרו על שארע), כדי להבטיח את שיתוף הפעולה של הקטינים ולמנוע מהם לספר על מעשיו. בנוסף, ניצבת לפניי רמת הסטייה הגבוהה במעשיו של הנאשם,

אשר מעידה על נפש חולה. היא הועידה לילדים רכים בגיל, פגיעה קשה. בטרם בגרו ועמדו על דעתם, מצאו עצמם קורבנות לתקיפה מינית קשה, אשר ערערה את כל עולמם ואת הערכים עליהם גדלו והתחנכו. אותם אירועים, עתידים להשפיע על חייו של כל אחד מהקורבנות וללוותו שנים רבות, אפשר לכל חייו. הם גם גרמו לשבר גדול למשפחתם של הקטינים, שגם הוא, ספק אם ירפא. ומתאימים הם לכאן דבריה של כבוד השופטת ד' בייניש (בתוארה אז), כי **"עבירות מין חמורות שקולות כדי רצח נפשו של הקורבן, בהותירן בו צלקות שלא יימחו"** (ע"פ 1899/04 ליבוביץ נ' **מדינת ישראל** (ניתן ביום 2.3.05), בפסקה 7).

64. מכלול הנסיבות האמורות מחייבות תגובה עונשית הולמת, אשר תבטא את הסלידה החברתית ממעשים אלה, תגמול לנאשם על הפגיעה שפגע בקטינים וכן תרתיעו מלבצע עבירות נוספות, כמו גם תרתיע עבריינים פוטנציאליים. כפי שפורט לעיל, לשיקולים אלה ניתן מאז ומעולם משקל רב כאשר מדובר בעבירות מין המופנות כלפי קטינים (ר' למשל בע"פ 9310/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 8.7.13), בפסקה 23), וודאי, שכך כיום, לאחר שהמחוקק הציבם בקדמת הבמה, בתיקון 113. כאמור, העיקרון המנחה בגזירת העונש הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ואשמו של הנאשם לבין חומרת העונש שיושת עליו (בסעיף 40 לחוק) וכך גם נקבע, כי במסגרת קביעת עונשו של הנאשם, רשאי בית המשפט להתחשב בשיקול של הרתעת הנאשם מפני ביצוע עבירה נוספת (בסעיף 40 לחוק), כמו גם בצורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירה מסוג העבירות שביצע הנאשם (בסעיף 40 לחוק) - ובלבד שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם.

65. סבורני, כי השיקול ההרתעתי עולה ביתר שאת בענייניו של הנאשם, הן משום שהוא ביצע את העבירות כעניין שבשטה, עובדה המעידה כי הינו עבריין מין סדרתי, והן משום שהוא לא לקח אחריות על מעשיו ואינו מקבל טיפול לדיכוי הדחף המיני שלו. אדם כזה, מהווה סיכון ברור לציבור הקטינים ויש להרחיקו מן החברה לתקופה ממושכת. אוסיף, כי במקרה דנן, הטלתו של עונש מחמיר מגשימה תכלית נוספת, והיא העברת מסר לקורבן העבירה, **"הזקוק ל'אישור מן החוק', כי אין הוא 'אשם' בביצוע מעשים אסורים שנעשו בו"** (דברי המשנה לנשיא מ' אלון בע"פ 490/89 **פלוני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 16.7.91), בפסקה 9). דברים אלה נאמרו אמנם בקשר לסיטואציה של גילוי עריות, אך לדידי הם מתאימים גם למקרה דנן, בשים לב לכך שהקטינים נפגעו ע"י מי שלכאורה היה אמור להיות איש אמונם וכן לנוכח תחושת האשמה שמלווה אותם, כפי שעלתה מן התסקירים השונים, כמו גם מחקירותיהם במטרה.

66. כאמור, סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין מאפשר לבית המשפט להפעיל שיקול דעתו ולהשית עונש נפרד בגין כל אירוע בו הורשע הנאשם או עונש כולל בגין כל האירועים. בית המשפט העליון חזר והדגיש לא אחת, כי אמת המידה המנחה אותו במקרים של עבירות מין, היא **"יש לייחס משקל לכל פגיעה ופגיעה ולכל קורבן וקורבן, ולא לגדר של 'הנחה' על בסיס של ריבוי עבירות וקורבנות"** (ראו דברי כבוד השופטת ד' ברק-ארז בפסקה 18 לע"פ 9613/11 **טפנאי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 1.10.13), זאת, לצד עמידתו העקבית של בית המשפט על הצורך בענישה משמעותית בגין עבירות מין, בפרט כאשר מדובר בעבירות שבוצעו כנגד קטינים).

67. המאשימה ביקשה לגזור עונש כולל לכל האירועים של 12 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי לנפגעי העבירה. לנוכח זאת, ואף שעונש כולל אינו מבטא במלוא המובנים את האינטרס העצמאי של כל אחד מהקורבנות

לשלמות גופו ונפשו ולכבודו כאדם, אלך גם אני בדרך זו, כאשר לנגד עיני עומדת המגמה שציינתי זה עתה. השיקולים השונים שמניתי לעיל, ובמיוחד חזרתו של הנאשם על מעשיו פעם אחר פעם בצורה סדרתית, בארבעה קטינים שונים, לאורך תקופה ארוכה תוך ניצול אמונם בו, כמו גם העובדה שהוא אינו מקבל אחריות על מעשיו ולא הביע רצון להשתלב בתהליך טיפולי, מובילים אותי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 9 שנות מאסר בפועל, בניכוי תקופת מעצרו של הנאשם (מיום 15.9.11 עד ליום 1.4.12).
- ב. מאסר על תנאי למשך 24 חודשים ואולם, הנאשם לא יישא בעונש זה, אלא אם כן יעבור תוך תקופה של שנתיים מיום שחרורו עבירת מין מסוג כלשהו.
- ג. הנאשם יפצה כל אחד מן המתלוננים בסך של 25,000 ₪.

הנאשם יתייצב לריצוי עונש המאסר בימ"ר ניצן אזור התעשייה הצפונית, רמלה, ביום 1.1.15 בשעה 9:00, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיזן מוקדם, עם ענף אבחון ומיזן של שב"ס, טלפונים: ...

לא נותר לי אלא להמליץ בפני שלטונות הכלא לשלב את הנאשם, ככל שירצה בכך, בתהליך טיפולי כדי לגמול אותו מסטייתו הקשה וכדי לנטרל את הסכנה הצפויה ממנו לעת שחרורו.

הצדדים רשאים לערער על פסק הדין בפני בית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ה חשוון תשע"ה, 18 נובמבר 2014, בנוכחות הצדדים.